

Eixample

LA SEU DEL CONSELL, AL CARRER ARAGÓ

El Consell de Districte de l'Eixample té la seva seu en un majestuós edifici construït a l'any 1893 per l'arquitecte municipal Pere Falqués i Urpi. Fent un breu recorregut per les oficines del Consell intentarem, en primer lloc, resumir els serveis que s'ofereixen, per passar a analitzar després l'organigrama de les diferents comissions de treball.

En primer lloc, el Registre s'encarrega de l'admissió de documents i el cobrament de taxes, i l'Arxiu es cuida de la necessària organització dels fitxers i la documentació. Dues persones vetllen per la Informació al públic a través de documentació i una terminal connectada amb la Oficina d'Informació Municipal de la Plaça de Sant Jaume.

Els permisos municipals d'afers que suposen una presència a la via pública, i la tramitació de targetes de trans-

port per a jubilats, són alguns dels serveis que el públic pot trobar a la seu del Districte del carrer Aragó, 311. D'altra banda, l'Oficina Tècnica formada per un arquitecte, un aparellador, dos perits i un delinquant, realitza la tramitació d'obres menors, informes i inspeccions d'oficis, assessorament, elaboració de projectes i el seguiment dels expedients d'obres incoades pel Districte.

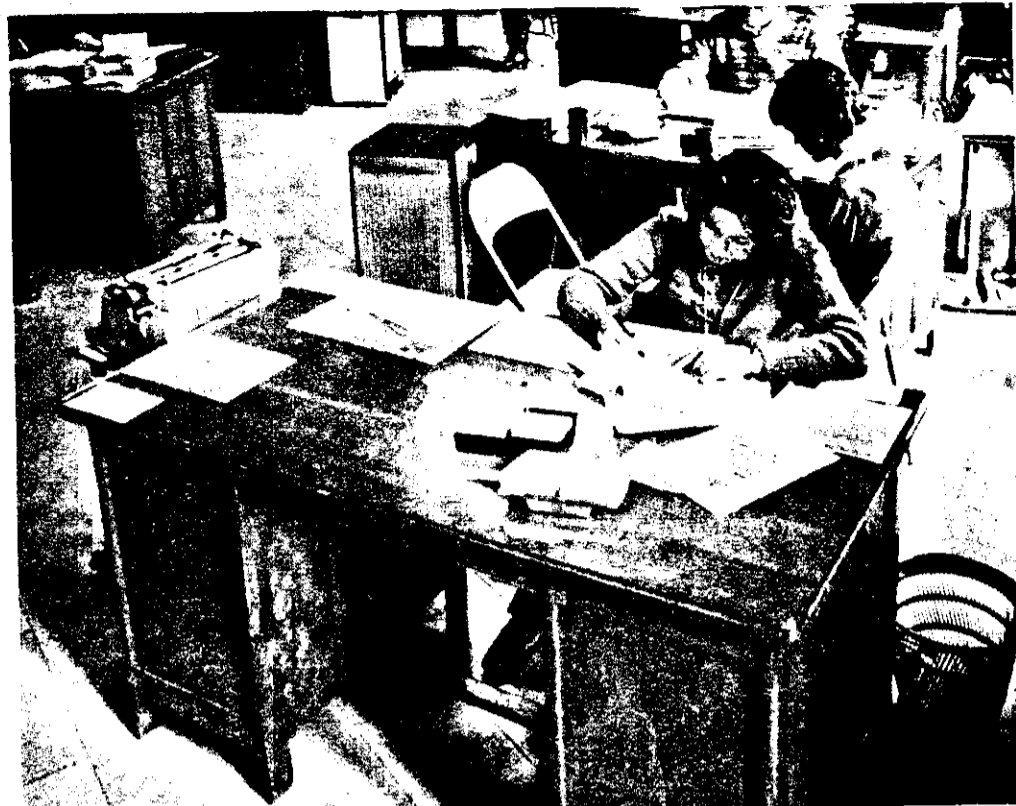
En darrer terme, a la Casa Elizalde (València, 302) és

oberta al públic l'oficina d'Assistència Social.

Pel que fa a l'organigrama de funcionament del Consell, presidit per la regidora Joaquina Alemany, tenim tres macroàrees (Territorial, Municipal i Serveis Personals) que agrupen les diferents comissions:

- Territorial (Obres Públiques i Urbanisme; Transports i Comunicació).
- Municipal (Parcs i Jardins; Medi Ambient; Mercats i Netja).
- Serveis Personals (Sanitat i Serveis Socials; Ensenyament; Cultura; Joventut i Esports).

Aquestes comissions són obertes al públic que desitgi col·laborar, i es reuneixen periòdicament a la seu del Districte.

Les oficines del Consell cada cop ofereixen més serveis.

GUIA DE SERVEIS AL DISTRICTE

GUÀRDIA URBANA
Plaça Catalunya (soterrani). Tel. 317 70 16.
Bruc, 100. Tel. 257 59 00.
Sepúlveda, 181. Tel. 254 71 88.

BOMBERS
Serveis d'extinció i salvament.
Provença, 176. Tel. 253 53 53.

MERCATS
Mercat de Sant Antoni. — Borrrell s/n. Tel. 223 00 72.
Mercat del Ninot. — Mallorca, 135. Tel. 253 65 12.
Mercat de la Concepció. — Aragó, 317. Tel. 257 53 29.
Sagrada Família. — Padilla, 217. Tel. 236 34 52.

CASALS DE JOVES
Casal de Joves de l'Esquerra de l'Eixample.
Calàbria, 120, baixos.
Casal de Joves dels Transformadors.
Ausiàs March, 60. Tel. 245 99 16.

SERVEIS SOCIALS
Centre de Serveis Socials de la Casa Elizalde.
València, 302. Tel. 215 86 15.
Casal d'Avis "Layret".
Gran Via de les Corts Catalanes, 437.

SANITAT
Centre de Planificació Familiar.
Paral·lel, 202. Tel. 223 56 62.

CULTURA
Centre Cultural de la Casa Elizalde.
València, 302. Tel. 215 97 80.

ESCOLES D'INICIACIÓ ESPORTIVA
Escola "Lluïsa Cura". — Rda. Sant Antoni, 19.
Escola Industrial. — Urgell/Rosselló.

ESCOLES DE FORMACIÓ PROFESSIONAL
Escola Municipal "Lluïsa Cura".
Rda. de Sant Antoni, 19. Tel. 243 24 26.

PARVULARIS I EGB
Parvulari Unitari. — Villarroel, 71. Tel. 254 40 20.
Parvulari Patufet.
Gran Via de les Corts Catalanes, 732. Tel. 231 04 57.
Casa dels Nens. — Aribau, 155. Tel. 230 53 21.
C. P. Diputació. — Diputació, 112. Tel. 254 68 68.
C. P. Mallorca. — Mallorca, 219. Tel. 235 26 11.
C. P. Reis Catòlics. — Aragó, 121. Tel. 254 48 65.
C. P. Ramon Llull. — Diagonal, 275. Tel. 231 34 57.
C. P. Puríssima Concepció. — Bruc, 102. Tel. 257 60 81.
Col·legi Unitari Calàbria. — Calàbria, 25. Tel. 243 74 38.

Carta de la Regidora

VOLEM SER A PROP DEL CIUTADÀ

Joaquina Alemany

El primer pas per la descentralització de funcions, la divisió de la Ciutat, ja està en marxa. L'Eixample vol ser un Districte on els ciutadans se sentin cada dia més a prop de l'Administració, amb més possibilitats de participació i amb més informació.

Els serveis que el Districte podrà anar donant amb una veritable descentralització aniran augmentant a mesura que siguin efectius els traspassos programats per la Comissió de Descentralització i fets efectius per les diferents àrees.

El Districte té una seu en un edifici catalogat pel Patrimoni Municipal com a edifici Artístic, seu que dotada amb els serveis necessaris i suficients podrà complir les seves funcions. El Districte de l'Eixample té unes característiques pròpies: una unitat urbanística que amb un tractament unitari permet una actuació eficaç.

De l'estudi de l'Eixample sortiran les actuacions urbanístiques i d'obres públiques que ens permetrà el Pressupost d'Inversions que tenim assignat: recuperació de centres d'illa, possibilitat de recuperació d'alguns immobles d'interès artístic per tal d'habilitar-lo per a equipaments (Casa Gollerichs, etc.), experiències pilot de rehabilitació d'habitatges amb la participació dels interessats.

Una altra de les característiques de l'Eixample és la concentració de gran nombre d'activitats de serveis, centres

de negocis, banes, etc., que ens obliga a prendre una sèrie de mesures per defensar-ne el Patrimoni artístic i la qualitat de vida, evitant-ne la terciarització i procurant una recuperació d'aquesta zona.

En el camp esportiu és un Districte mancat d'instal·lacions pròpies no cedides a tercers. Procurarem la promoció d'equipaments esportius, així com la inversió en instal·lacions esportives.

Ens preocupa la infrautilització dels centres escolars fora de l'horari docent, ja que marxa la prestació de Serveis de formació i promoció cultural dirigida als ciutadans que ja han passat l'edat escolar.

L'envelliment de la població de l'Eixample és un element que s'ha considerat seriosament.

Promocionarem la creació de centres de barri per a tot tipus d'activitats. En definitiva prendrem les mesures que calgui en benefici dels habitants de l'Eixample i de la Ciutat.

J. A.

El Centre de la Casa Elizalde és l'equipament cultural més important del Districte.

ESPECIAL
NOUS DISTRICTES

Març-abril 1984

Número 17

AJUNTAMENT DE BARCELONA

L'EIXAMPLE

FULL INFORMATIU DEL CONSELL MUNICIPAL DE L'EIXAMPLE - DISTRICTE 2

Dreta de l'Eixample, Esquerra de l'Eixample, Fort Pius, Sagrada Família, Sant'Antoni.

La seu del Consell Municipal de l'Eixample, al carrer d'Aragó, serà com un petit ajuntament per als habitants del nou districte. Un districte del qual, en aquest número especial del "Full Informatiu", oferim una àmplia informació amb mapes, història, guies de serveis, etc.

LA NOVA DIVISIÓ TERRITORIAL DE BARCELONA

D'ahir a demà

LA CIUTAT MODERNA

El Districte és el moll de l'os de la Barcelona que va créixer a partir de l'enderrocament definitiu de les seves muralles, la zona que va batrejar-se amb el nom de "l'Eixample" i que encara serveix per a la seva identificació.

Comprèn, pràcticament, la totalitat de la quadrícula que projectà Ildefons Cerdà, actualment il·ludada d'una manera unànime per la seva racionalitat i per la visió de futur que demostrea posseir el seu autor.

però que al seu temps fou rebuda amb recel pels barcelonins a causa de l'aprovació del pla per Reial Ordre prescindint del concurs convocat per l'Ajuntament. Té l'aspecte d'un tauler d'escacs tallat per dues línies esbiaixades: les avingudes de Roma, Mistral i una línia diagonal que és tan marcada que ha servit per a retolar l'avinguda més ampla de totes que només té parió, pel que fa a les seves dimensions, amb aquella que sense

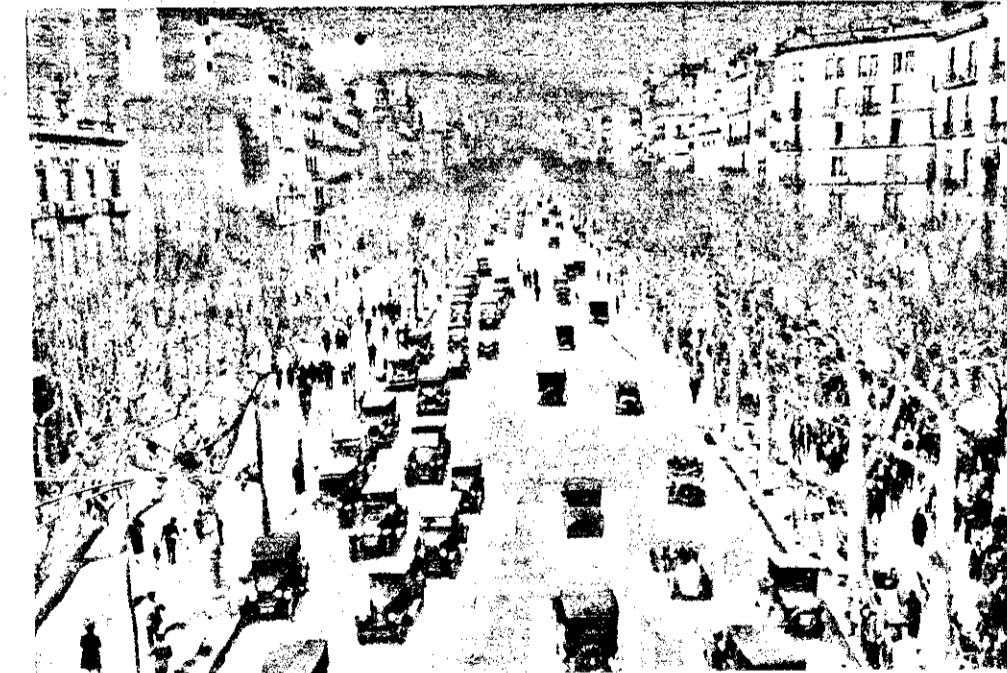
alterar la quadrícula, l'atravesa de cap a cap: la Gran Via de les Corts Catalanes. Aquesta mena a les dues grans places amb què limita el Districte: les places de les Glòries i d'Espanya. Per una rara coincidència, a cadascun dels extrems de la Gran Via hi ha una plaça de braus.

L'Eixample compta amb importants edificis culturals: la Universitat a la plaça del mateix nom, una bella construcció d'un estil que recorda el romànic, dissenyat per Elies Rogent, el mateix autor de l'edifici del Seminari gairebé veí.

Dos altres conjunts arquitectònics de cabdal importància en l'ordre educatiu estan situats en el Districte: un d'ells la Facultat de Medicina annexa a l'Hospital Clínic, l'altre el forma allò que, d'una manera genèrica, s'anomena l'Escola Industrial: un extens solar en el qual han anat implantant-se l'Escola d'Enginyers -avui traslladada a un altre indret- l'Escola de Perits Industrials, l'Escola del Treball, l'Escola d'Agricultura, una gran piscina.

En el Districte es troben, també, el Conservatori Municipal i dos Instituts de segon Ensenyament.

Cal no oblidar que a la demarcació s'està erigint amb tota magnificència la Catedral Nova de Barcelona, és a dir, el temple de la Sagrada Família.

El Passeig de Gràcia als anys vint.

lia, finançat des del 1882 amb els donatius del poble més o menys generós segons l'època, al punt que, en un moment determinat en què els ingressos flaquejaven, Joan Maragall va escriure un patètic article per implorar dels ciutadans "una gràcia de caritat".

A l'Eixample no sols hi ha aquella gran obra de Gaudí, podem trobar-hi altres construccions del genial arquitecte com "La Pedrera" o la Casa Batlló, ambdues al Passeig de Gràcia, el darrer edifici és a tocar amb la remarcable Casa

Amatller de l'eminent arquitecte modernista Josep Puig i Cadafalch i dins del mateix bloc d'immobles que a causa de la diversitat de llurs estils fou qualificat com "la manzana de la discòrdia" ja que, a pocs metres, hom pot veure la Casa Lleó Morera, avui lamentablement desfigurada, obra d'una altra figura destacada del modernisme: Lluís Domènech i Montaner.

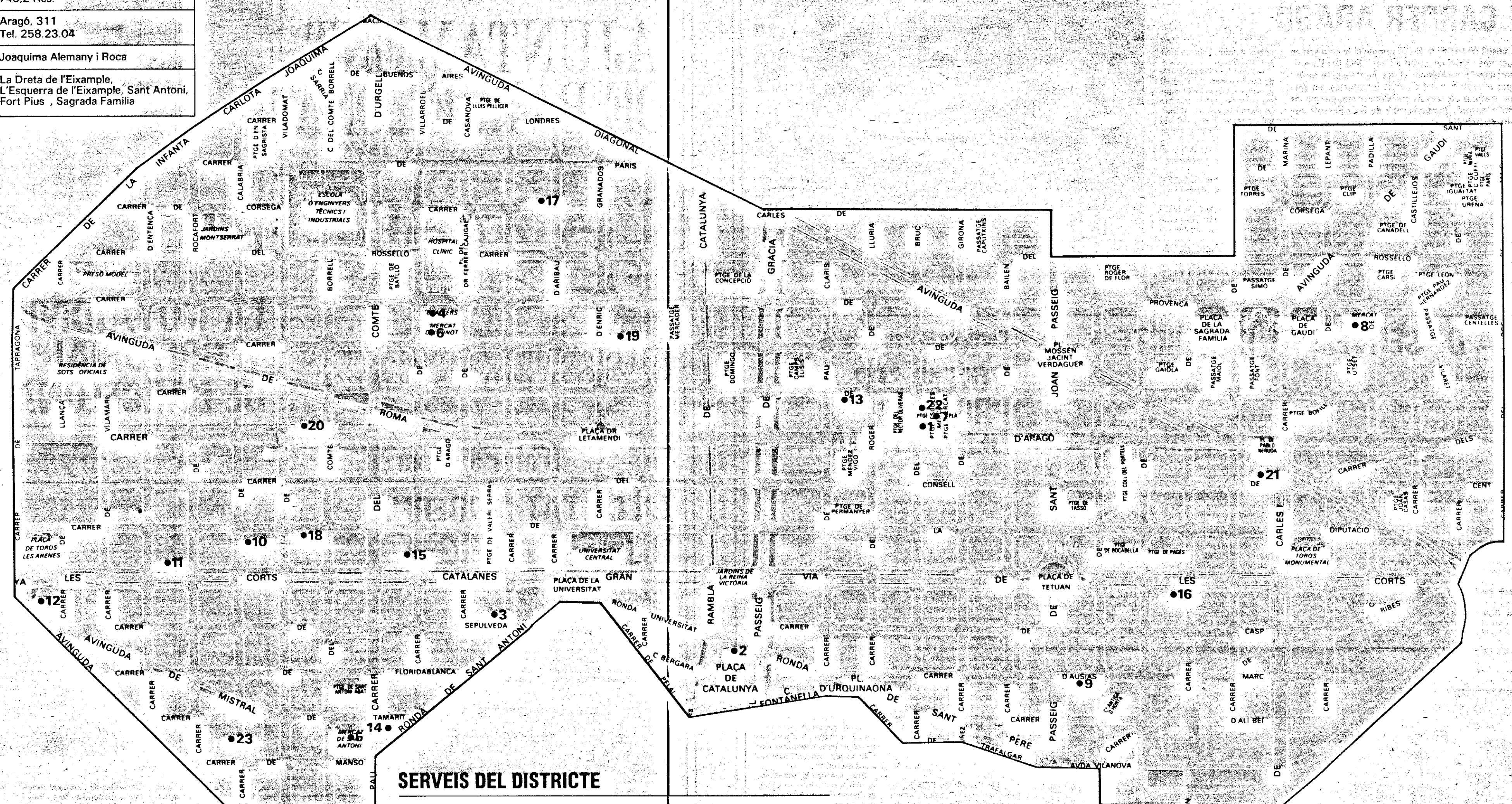
Si hom té en compte que a l'Eixample hi ha altres edificis de Domènech com les cases Thomas i Montaner (ambdues al carrer de Mallorca) i tres

belles realitzacions de Puig i Cadafalch, Cases Macaia (Passeig de Sant Joan) "de les Punxes" i del Baró de Quadras situades a la Diagonal, a poca distància una de l'altra, i a la nòmina afegim el "Xalet" de Joan Rubió i Bellver (Casa Gollerichs) el pavelló de "La Lactància" d'Antoni Farguera (a la Gran Via totes dues) i molts més edificis potser no tant importants, però certament remarcables, si més no per algun detall ornamental en llurs façanes.

Enric Jardí

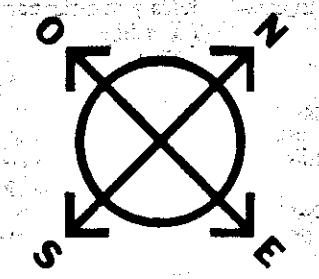
2. EIXAMPLE

Habitants	307.773
Superfície	745,2 Hes.
Seu	Aragó, 311 Tel. 258.23.04
President	Joaquima Alemany i Roca
Barris	La Dreta de l'Eixample, L'Esquerra de l'Eixample, Sant Antoni, Fort Pius, Sagrada Família

SERVEIS DEL DISTRICTE

1 Consell Municipal de l'Eixample 2 Guàrdia Urbana 3 Guàrdia Urbana. Pl. Catalunya 4 Guàrdia Urbana. Sepulveda 5 Bombers 6 Mercat de Sant Antoni 7 Mercat del Ninot 8 Mercat de la Concepció 9 Mercat de la Sagrada Família 10 Casal de Joves de l'Esquerra de l'Eixample 11 Casal d'Avis "Layret" 12 Centre de Planificació Familiar	13 Centre Cultural "Casa Elizalde" 14 Serveis Socials "Casa Elizalde" 15 Escola Municipal de F.P. "Lluïsa Cura" 16 Patxulari Unitari 17 Patxulari "Patufet" 18 Patxulari Municipal "Casa dels Nens" 19 Col·legi Públic "Diputació" 20 Col·legi Públic "Mallorca" 21 Col·legi Públic "Reis Catòlics" 22 Col·legi Públic "Ramon Llull" 23 Col·legi Públic "Puríssima Concepció" 24 Col·legi Unitari "Calàbria"

Ajuntament de Barcelona
Pla de la Ciutat. 1984

Barcelona
10 vegades millor

Des de la Plaça de Sant Jaume

LA DESCENTRALITZACIÓ O LA DEMOCRÀCIA PRÀCTICA

per Jordi Borja

Es diu que la ciutat és ingovernable i l'Administració molt llunyana i poc accessible. També que el canvi democràtic s'ha notat poc en la vida quotidiana i que gairebé res no ha canviat. Altres afegien que fins i tot hi ha menys receptivitat, potser perquè amb el canvi polític el moviment crític de les entitats ciutadanes gairebé s'ha esvaït. S'insisteix que cada dia hi ha més problemes per a resoldre i que els representants elegits per tots els ciutadans no fan, o no poden fer el que s'esperava.

Segurament aquestes crítiques i d'altres que puguin fer-se, tenen la seva part de raó i la seva part d'exageració. En qualsevol cas, és una obligació per a un Ajuntament democràtic, fer la ciutat més governable en interès de tots, apropar al màxim l'Administració als ciutadans, donar més i millors serveis i contribuir a resoldre els principals proble-

mes dels barcelonins, facilitar i estimular la participació ciutadana, donar suport a les entitats i associacions, tenir en compte totes les opinions i interessos abans de decidir i comptar amb tothom a l'hora d'executar i gestionar.

La descentralització vol contribuir a donar solució a totes aquestes qüestions. No és el remei-miracle, però és un dels camins pels quals hem d'avançar.

Uns Districtes elegits

Els Districtes recentment aprovats són territoris funcionals i coherents, i són també realitats dotades de personalitat històrica i urbana. Els ciutadans se'ls han de fer cada dia més seus i la millor manera per aconseguir-ho és mitjançant l'elecció popular. Amb la Carta Municipal els Districtes podran ser elegits directament, previsiblement el 1987, com a màxim. Avui ja tenen

la composició política definida per les eleccions municipals. És a dir, el president de Districte correspon al partit més votat en el Districte. Demà, les persones més actives i representatives del seu barri podran optar a ser elegits al Consell de Districte.

Per uns Districtes participatius

Convé que els Districtes siguin elegits, però no és suficient. Cal que els ciutadans puguin participar, intervenir, informar-se cada dia. Avui volem potenciar abans que res la informació. La comunicació entre el Districte i els veïns: Oficina informativa oberta tot el dia, portar la informació al carrer, utilització dels mitjans més moderns de comunicació (video, telex) i d'altres de més tradicionals però molt útils en el Districte (com la ràdio, els actes i debats públics, etc.). Els Centres

Un equip de treball integrat per tècnics i polítics està planificant el traspass de funcions i pressupostos als Districtes.

Cívics i el suport a la vida associativa han de permetre als ciutadans de trobar-se, tant per rebre servei com per influir en la vida municipal, especialment en la dels seus barris. Impulsarem la constitució de Consells Consultors d'entitats per formalitzar la relació dels Districtes amb les associacions i s'està preparant la regulació de drets concrets per fomentar la participació: audiència pública, iniciativa i consulta popular, etc.

La ciutat heretada té desigualtat i desequilibri. La descentralització ha de servir per combatre'ls.

La gestió municipal arrossega costos i malversacions derivats de la burocratització i de la distància respecte a l'usuari: la gestió des dels Districtes ha de millorar l'eficàcia social i econòmica dels béns i serveis municipals.

El ciutadà es troba sovint desinformat i desarmat davant

de l'Administració: als Districtes ha de poder informar-se, assessorar-se, reclamar i intervenir en tots els assumptes del seu interès.

S'ha dit que la ciutat actual és insolidària, que hi floreix la solitud i que es debiliten els lligams entre els seus habitants: refent la vida col·lectiva dels barris i dels Districtes aconseguirem una ciutat més segura i en la qual els ciutadans se sentiran també més propers entre ells.

UNS DISTRICTES AMB COMPETÈNCIES I RECURSOS

La Descentralització seria una operació inútil si als Districtes no es podés decidir res, no es gestionessin directament els serveis, no hi hagués mitjans (locals, funcionaris, pressupost) per actuar en la direcció volguda pels seus ciutadans.

Aquesta és la tasca que ara hem iniciat: transferir funcions i serveis als districtes, adequar i ampliar les seues, traslladar-hi persones qualificades, elaborar un pressupost i un programa de Districtes...

És un procés relativament llarg, si es vol fer bé, una part del qual ja ha començat. Els districtes tenen actualment competències sobre alguns dels serveis dels quals donem compte en aquest article. Quan el procés s'acabi, una bona part d'aquests dependran i seran gestionats pels Consells de Districte.

La informació

Les oficines d'informació al públic de cada Districte funcionen de 9 a 15 i de 17 a 21 hores. S'hi pot trobar informació de tota mena sobre l'Ajuntament i la vida del Districte. En aquestes oficines el ciutadà es pot posar en contacte amb qualsevol indret de l'Ajuntament: Urbanisme, Hisenda, Padró, Neteja, etc. El telèfon d'informació general a la Casa Gran és el 318.25.25.

Urbanisme

El Districte és el responsable de conservar, reparar i reconstruir els seus espais urbans. El seu contacte directe amb la realitat urbana li permet conèixer-la dia a dia i assegurar la intervenció immediata. Això vol dir que els Serveis Tècnics no només han de poder informar els ciutadans sobre tots els aspectes urbanístics, sinó que han de garantir el manteniment i regeneració de la via pública, de enllumenat, clavageueram, arbrat, elements de mobiliari urbà, sennyalitzacions, edificis públics, etc.

L'àmbit del Districte és també el més adequat perquè les decisions sobre planejament local i la seva posterior gestió, es facin amb la participació dels veïns afectats i el coneixement exacte de tota la informació necessària.

De forma progressiva, el Districte s'anirà responsabilitzant també de concedir llicències i d'inspeccionar els seus resultats. El control d'obres i d'indústries, per tant, s'aproparà i es farà més eficient.

Consum

Les queixes i denúncies sobre la qualitat dels productes de consum i les condicions sanitàries seran canalitzades pels equips dels Consells, i resoltes directament quan això estigui al seu abast. És evident que el districte, com l'organisme que es troba més a prop de l'usuari dels establiments d'alimentació i mercats generals, pot dur-ne a terme la inspecció i el control d'una manera més eficaç.

L'extensió dels serveis als barris va ser un dels objectius de l'anterior Ajuntament. Ara cal traspassar la gestió d'aquests serveis als districtes.

Neteja

La neteja de la Ciutat és organitzada per Districtes, a cadascun d'ells hi ha un responsable que controla la seva eficàcia i coordina els equips. El Districte ha d'inspeccionar els resultats amb els seus tècnics i, en especial, recollir les queixes i suggeriments dels ciutadans.

La neteja de solars privats, que sovint perjudiquen els veïns per la seva brutícia, és ordenada pel Districte, que pot, en cas de desobediència, actuar directament.

Els elements de mobiliari urbà de neteja -papereres i pipicans- s'instal·len directament des del Districte.

Escoles

En matèria escolar el Districte ha de col·laborar en la previsió de les necessitats d'escolarització, l'actualització del cens escolar i en la matriculació dels alumnes. També en la informació i recepció de les sol·licituds de beques, exempcions i bonificacions de taxes escolars i en la utilització de les aules, fora de horari escolar, per activitats ciutadanes.

Els ciutadans s'han d'adreçar a les seues dels Districtes per tal d'informar-se sobre tots aquests temes.

Centres cívics

A mesura que es vagin acabant les obres dels Centres Cívics que actualment estan en construcció, s'aniran passant als districtes totes les competències i les corresponents dotacions pressupostàries de personal. En el proper pressupost ordinari -any 1985- tindran ja en les seves partides les dotacions que corresponguin als centres cívics en funcionament i, per tant, dependrà d'ells la promoció i la coordinació de totes les activitats, així com l'aprovació, dins la normativa general, dels reglaments interns de cada centre.

Els Centres Cívics són centres de trobada i de convivència, tant a nivell individual, com associatiu, on es combinen els serveis estables, dependents de l'Administració -centres de serveis socials, casals de jubilats, joves, etc.- amb els actes puntuals i tallers promoguts bàsicament per les diverses entitats del districte.

Dins del programa municipal per a quatre anys, es preveu l'existència d'un mínim d'un Centre Cívic per a cada Districte.

Sanitat

En el terreny de la Salut Pública el Districte assumirà la realització de vacunacions individuals, les revisions mèdiques i odontològiques i les inspeccions als centres d'ensenyament. Atendrà, també, la realització de les prestacions sanitàries als Centres d'Assistència Primària, la col·laboració en campanyes sanitàries generals, la tasca d'inspecció amb l'aplicació de les mesures sancionadores i correctores que corresponguin, la liquidació de les taxes, etc...

Esports

Ja que la pràctica de l'esport a les instal·lacions esportives municipals té, gairebé en tots els casos, un interès molt local, el dels veïns que hi viuen a prop, és lògic que la gestió, conservació i cura d'aquestes instal·lacions, així com també la concessió de subvencions i premis per competicions esportives, siguin a càrrec del Districte i dels ciutadans interessats en participar-hi.

També correspon als Districtes la promoció de nous centres esportius, en cas que el Districte en sigui deficiat.

Altres serveis personals

Al Districte li correspon també la promoció, organització i subvenció d'activitats culturals d'interès local, i a més, la creació i el manteniment d'equipaments culturals en els barris.

Pel que fa a Serveis Socials el Consell ha de gestionar tots els centres del seu territori: casals i residències per a jubilats, col·leccions infantils, educadors de carrer, etc...

L'àmbit dels serveis personals, -en el qual també s'inclouen els centres cívics, la joventut, els esports, l'ensenyament i la sanitat- necessita un organisme, com és el districte, que es trobi més a prop del ciutadà. El veí que els rep desitja que des del districte se li resolguin tots els problemes relacionats sense necessitat de recórrer a altres instàncies allunyades del seu àmbit.

Des de la Plaça de Sant Jaume

La Barcelona de demà

DISTRICTES, ÀREA METROPOLITANA I CATALUNYA

per Pasqual Maragall

La Barcelona real és una suma de barris, de zones històriques i urbanístiques amb personalitat pròpia.

En uns casos es tracta de antigues parròquies barcelonines, que després van ser municipis i que, amb l'ocupació moderna del Pla de Barcelona en el curs del segle passat, van tornar a la ciutat. En d'altres són grans barris resultants del creixement del nostre segle, en especial dels darrers trenta anys. Aquest creixement ha creat, de fet, una ciutat que s'estén del Llobregat al Maresme, recolzada en la serra de Collserola, que envoltada pel tercer cinturó, és el gran parc comú a Barcelona i a la seva rodalia.

La Barcelona heretada va néixer amb força però amb injustícia, és una gran ciutat plena de desigualtats i desequilibris, tant en el si del terme municipal com a la perifèria de la ciutat. Durant molts anys els seus habitants, els veïns, han lluitat i s'han organitzat per defensar-se i millorar els seus barris i la seva ciutat. En els darrers 4 anys els Ajuntaments democràtics, amb unes circumstàncies econòmiques molt més difícils que en el passat, han abordat amb decisió la necessitat de millorar l'urbanització i els serveis per a tots. És natural que uns i altres defensin la personalitat dels seus barris i ciutats i que temin la repetició d'un procés metropolità caòtic.

L'Ajuntament de Barcelona, el seu equip de govern, està convençut que la història passada ni s'ha de repetir ni es pot repetir, és a dir, la política municipal s'ha de fer amb l'acord i la cooperació dels habitants i per servir-los a tots. Però també estem convençuts que, de la mateixa manera que Barcelona no pot oblidar la realitat múltiple dels seus districtes i barris, tampoc no podem oblidar els lligams estrets que uneixen Barcelona amb el seu territori

circumdant, territori que ja era el del Consell de Cent, que s'estenia de Mongat a Castelletdefels.

Ara hem engegat un ambiciós projecte de descentralització: els 10 Districtes de Barcelona, més propers als ciutadans, ens permetran aconseguir una gestió municipal més eficient, més justa i més comunicativa. També són la demostració rotunda de la voluntat decidida del Consistori de sumar i de fer particeps tots els ciutadans, totes les entitats i les forces polítiques representatives. En el marc de la Carta Municipal, els Districtes seran elegits i ara ja ens hem adaptat a aquest principi atribuint la presidència dels Consells de Districte al Grup polític municipal que va obtenir més vots en el Districte.

La descentralització ha de facilitar, així mateix, l'acord de Barcelona amb el seu entorn, el pacte metropolità. Els problemes són els mateixos, els grans serveis s'han de gestionar en comú, cal redistribuir les inversions cap a la perifèria i és just que els grans projectes de Barcelona siguin debatuts pels municipis que després, d'una forma o d'una altra, en resultaran afectats. El Consell Metropolità haurà de ser elegit, en el futur, pels Districtes i pels municipis de l'àrea metropolitana, en el marc d'unes relacions igualitàries i per dur a terme una política més justa en el territori.

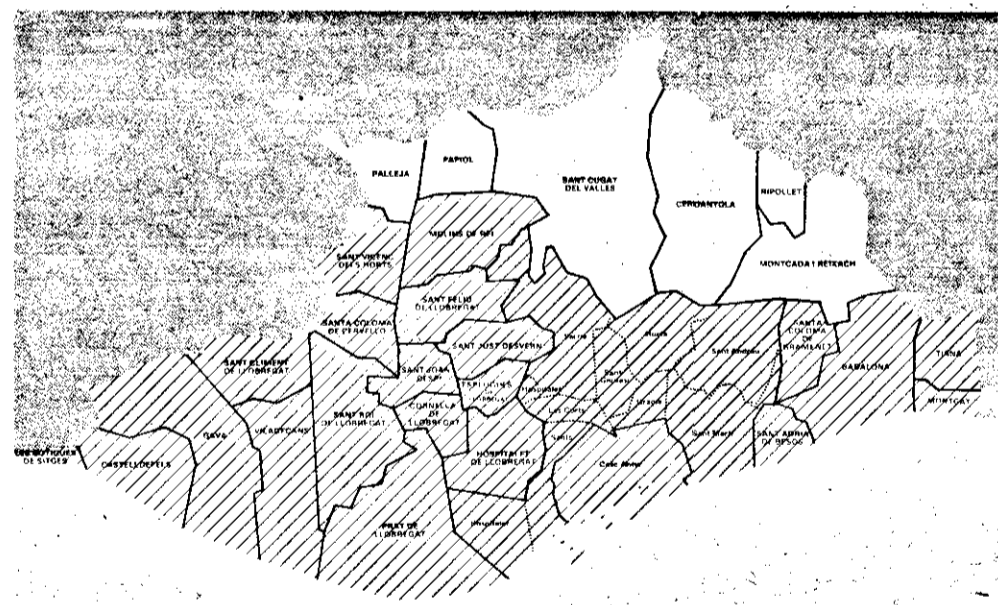
La Barcelona descentralitzada i metropolitana, aleshores, estarà en millors condicions per aparèixer davant Catalunya com la capital impulsora però no dominadora, creadora però no explotadora. En donar al seu interior un exemple d'equilibri i de respecte als barris i a les perifèries, les relacions amb el conjunt de comarques i ciutats de Catalunya seran més confiades i no podran ser utilitzades de posicions demagògiques que vulguin enfrontar territoris o per fer injustificades campanyes antibarcelonines.

Barcelona vol contribuir, amb el seu exemple, a construir una Catalunya més equilibrada i més solidària. La descentralització comença avui als districtes, però els principis que l'informen valen per a tot Catalunya.

Pel Maragall

UNA PERSPECTIVA HISTÒRICA

El territori de la ciutat de Barcelona, probablement des del segle X, comprèn des del Besòs al Llobregat. Al segle XIII la jurisdicció de Barcelona s'estén des de Mongat i el Coll de Finestrelles, fins a Molins de Rei i Castelletdefels, entre el mar i Collserola, com consta explícitament en els Usatges. És la Barcelona del Consell de Cent que es mantindrà fins al 1716, en un territori que és tres vegades més gran que l'actual.

Territori de Barcelona del S. XIII al 1716 (Consell de Cent)

Barcelona al 1716

Barcelona a partir del 1721. Casc Antic i municipis agregats

L'àmbit actual de la Corporació Metropolitana (Pla del 53)

els límits de la Barcelona del Consell de Cent pràcticament coincideixen amb els de l'Àrea Metropolitana actual.

jans del XVIII fins a finals del XIX. Finalment aconsegueix enderrocar les muralles i la Ciutatella que l'encerclen (1854) i l'Eixample uneix físicament el vell nucli central amb els forans.

Els més propers es reintegraran a Barcelona al 1897: St. Martí de Provençals, Sants, Gràcia, St. Andreu del Palomar, St. Gervasi de Cassoles i Les Corts (aquests dos darrers municipis s'havien segregat de Sarrià, el darrer al 1836).

La reintegració d'Horta (1904) i de Sarrià (1921), més endavant, de tres petites zo-

nes de St. Adrià (1929), de l'Hospitalet (1933) i de Sta. Coloma (1943) acaba de definir el terme municipal actual.

El planejament territorial i urbanístic del segle XX pretén abastar l'antic territori del Consell de Cent, que correspon més a la ciutat real que al terme municipal.

A començaments dels anys trenta el "pla regional" de Rubió i Tudurí, el Pla Macià o Le Corbusier i la divisió territorial a Catalunya en comarques i regions, reconeixen l'existència d'una Barcelona real que va de Mongat al delta del Llo-

bregat i d'una regió de planejaments molt més gran.

El Pla Comarcal de 1953 i el nou pla general de 1974 definirà el territori de l'actual Corporació Metropolitana (1976) que comprèn Barcelona i 26 municipis del seu entorn immediat, el territori de l'Edat Mitjana, amb inclusió de 4 municipis del Vallès, és a dir, de l'altre costat de Collserola. La gran regió metropolitana o de planejament, malgrat que va ser objecte d'un pla als anys seixanta, no ha arribat a organitzar-se mai (encara que des de fa anys es parla de la possi-

bililitat de fer una gran àrea metropolitana-provincial).

Mentrestant, a Barcelona, la realitat històrica i urbanística per una part, la conveniència estadística i de gestió per l'altra, van portar molt aviat a dividir la ciutat en districtes municipals. La primera divisió és la de 1878: 10 districtes i 53 barris.

En el curs del segle XX els districtes es configuren com a zones administratives i no es pretén pràcticament mai reforçar la seva personalitat històrico-cultural i política. Des del 1897 s'han suprimit els noms (els Districtes només tenen número).

Al 1949, l'Ajuntament de Barcelona va crear dos nous districtes: els antics XI i XII.

De fet, cap d'aquests canvis ve ésser significatiu. Des de la divisió del 1878 (250.000 habitants i 10 Districtes) a la del 1949 fins ara (1.800.000 habitants i 12 Districtes) s'han mantingut unes unitats molt desiguals entre elles (de 60.000 habitants a gairebé mig milió), sovint poc aptes per a la gestió municipal. Els barris administratius, per la seva banda, mai no van ser unitats homogènies i reconegudes i es van anar perdent ràpidament.

L'Ajuntament democràtic del 1979 va fer una primera i provisional modificació: va nomenar un sol regidor per als Districtes I i V (Ciutat Vella) i IV i VI (Eixample) i va dividir el IX (St. Andreu al Sud i Nou Barris-Turó de la Peira al Nord).

A l'hora de la descentralització, quan hom pretén que els Districtes tinguin competències i funcions importants i que s'hi gestionin serveis i s'hi

consolidin equips tècnics i administratius potents, els Districtes han de correspondre a un territori i a una població que li permetin funcionar adequadament. Els nous Districtes han de potenciar la relació dels ciutadans amb l'Ajuntament i estimular la vida associativa i la participació cívica. És a dir, ha de tenir o aconseguir coherència urbanística, personalitat històrica o social i voluntat d'existir autònomament. I han de facilitar la reestructuració de la Corporació Metropolitana i, per tant, han de ser comparables als municipis de l'entorn de Barcelona.

La divisió en Districtes que finalment s'ha aprovat, per unanimitat, es basa en gran part en les realitats històriques i urbanístiques (Ciutat Vella i Eixample, per una banda i els vuit Districtes que corresponen als municipis històrics, llevat de "Nou Barris", el Districte més característic del creixement del segle XX en una zona pràcticament buida).

Els nous Districtes no trenquen barris, al contrari, tenen pràcticament tots, una personalitat socio-cultural, associativa (coordinadores d'entitats, per exemple) cosa que permetrà desenvolupar la participació: donarà més sentit, en un futur proper, a les eleccions de Districte.

La Barcelona descentralitzada que comença a posar-se en marxa forma part d'un procés democràticador de la vida ciutadana i nacional que, per la seva transcendència, s'ha de dur a terme amb decisió política però també amb un gran rigor tècnic i amb el diàleg i el consens de les forces polítiques, socials i culturals.

Horta-Guinardó

La sede del Consell

CAN MELIS, UNA PUERTA ABIERTA AL CIUDADANO

La antigua masía de Can Melis es, desde su restauración hace dos años, el escenario de una buena parte de la vida cultural y administrativa del antiguo Distrito XII y, a partir de la nueva división de la ciudad, del Distrito de Horta-Guinardó. En un principio el edificio estaba destinado únicamente a ser el Centre Cívic del Guinardó, pero la escasez de edificios públicos en estos barrios ha obligado a que el Consell permanezca junto al Centre Cívic hasta que se adquiera una sede más amplia que permita asumir todas las nuevas competencias que serán traspasadas a los distritos.

Cómo funciona

En la segunda planta de Can Melis, cada día se pone en marcha la maquinaria administrativa y política del Distrito. El Consell está presidido

por el concejal, Albert Batlle y junto a él actúa el director de servicios, Albert Magdaleña. El resto del Consell está integrado por quince consejeros, repartidos proporcional-

El concejal Albert Batlle.

mente a los votos obtenidos por cada partido en las elecciones municipales y que tienen responsabilidad sobre diversas comisiones de trabajo: enseñanza, cultura, deportes, obras públicas, urbanismo, servicios municipales, etc.

Las actuaciones que lleva a cabo el Consell se deciden a través de la Comisión Permanente, integrada por el concejal y tres consejeros, uno por cada uno de los tres partidos mayoritarios. Y también a través del Pleno, máxima instan-

cia decisoria, que el último jueves de cada mes reúne a todos los integrantes del Consell.

Cómo participar

Cualquier ciudadano o entidad que quiera sugerir, criticar o colaborar en las tareas y en las decisiones del Consell tiene numerosas vías para actuar. En ellas se basa, precisamente, la participación ciudadana. Los plenos son abiertos al público y en su transcurso, cualquier asistente puede ex-

presar libremente su opinión. Pocos días antes de cada sesión el orden del día de la misma se anuncia en los plafones informativos que están distribuidos por los diversos barrios.

En las tareas de las comisiones puede participar cualquier ciudadano. Estas se reúnen periódicamente y tienen un horario de visita determinado en el que se atienden diversas peticiones. Desde subvenciones para actos culturales hasta el asfaltado de una calle, y donde se acepta de buen grado, cualquier tipo de colaboración.

La información, de nueve a nueve

Cualquier persona que necesite información sobre Horta-Guinardó o sobre Barcelona puede llamar al 235 78 03 - 04 o venir personalmente a Can Melis. Le atenderá el Servicio de Información que funciona desde las nueve de la mañana a las nueve de la noche y dispone de una gran cantidad de datos sobre la historia y la actualidad de nues-

tros barrios y de Barcelona, de una terminal de video-text, una conexión de ordenador y la posibilidad de conectar telefónicamente con cualquier área del Ayuntamiento de Barcelona. El Servicio de Información pretende ser una puerta abierta para que el ciudadano tenga un acceso fácil a la administración.

Otros servicios

En la segunda planta de Can Melis se ofrecen también una serie de servicios al público como la expedición de licencias de obras menores, certificado de residencia y convivencia, exención de tasas, tarjeta rosa, registro general, así como los servicios de inspección de la vía pública y el de información urbanística. Si usted quiere saber si puede construir, hacer obras o comprar un solar, por ejemplo, debe dirigirse al Consell.

Finalmente, en la segunda planta de Can Melis, junto a las oficinas del Consell, se encuentran también algunos servicios sociales: asistencia social, psicoterapia, alcoholismo y otras toxicomanías.

GUIA DE SERVEIS AL DISTRICTE

GUÀRDIA URBANA

Plaça Alfons el Savi, s/n. Tel. 347 91 88

MERCATS

Guinardó. — Passatge Llívia. Tel. 235 58 88
Carmel. — Llobregós. Tel. 220 46 38
Horta. — Taio, s/n. Tel. 229 51 40
Vall d'Hebron. — Trueba/Echegaray. Tel. 2206270

CENTRES CÍVICS

Centre Cívic Guinardó.
Av. Mare de Déu de Montserrat, 136-140.
Tels. 236 31 65/67.
Serveis: Cafè Sala d'actes. Sala de reunions.
Sala d'estar. Tallers. Biblioteca Terrasses.
Casal de joves. Esplai. Cursets.

CASALS DE JOVES

Casal de Joves d'Horta. — Pça. Eivissa, 17.
Casal de Joves del Carmel. — Tolrà, 40-42.
Casal de Joves del Guinardó.
Av. Mare de Déu de Montserrat, 136. Tel. 236 31 65.

SERVEIS SOCIALS

Casal de Jubilats Parc del Guinardó.
Garriga i Roca, 62. Tel. 236 12 95.
Residència d'Avis Parc del Guinardó.
Garriga i Roca, 62-64. Tel. 235 70 06.
Casal d'Avis "Teixonera". — Besòs, 17. Tel. 229 68 43.
Centre de Serveis Socials Carmel.
Sant Crispí, 18-20. Tels. 357 49 23. 357 46 70.
Centre Obert Teixonera Carmel. — Sant Crispí, 18-20.
Tel. 357 13 05.
Residència per a Avis Francesc Layret.
Josep Sanguis, 88. Tel. 357 04 90.

SANITAT

Dispensari Municipal. — Pl. Santes Creus, s/n.
Tel. 229 03 90.

CULTURA

Biblioteca Popular de Montbau.
Esplanada de Montbau. Tel. 229 63 13.

INSTAL·LACIONS ESPORTIVES

C.P. Francisco de Goya. Handbol, Futbol Sala, Bàsquet.
Garriga i Roca, s/n. Tel. 256 43 30.
Recorregut de "footing" de Parc del Guinardó.
Escola Municipal Antiga del Mar. Bàsquet.
Gènova, 12. Tel. 236 47 51.
Complex Esportiu del Guinardó. Futbol, Natació, Hoquei sobre patins.
Av. Mare de Déu de Montserrat, 140. Tel. 236 47 46.
Escola Municipal Tramuntana. Handbol, Bàsquet, Voleibol, Gimnàstica.
Gran Vista, 54-58. Tel. 220 78 82.
C.P. Coves d'en Cimany. Pista Poliesportiva, Gimnàs.
Ntra. Sra. del Pilar, s/n. Tel. 358 50 53.

Complex Esportiu Mont Carmel. Futbol, Bàsquet.
Ctra. del Carmel. Tel. 210 07 18.
C.P. Font d'en Fargues. Bàsquet.
Pg. Font d'en Fargues, s/n. Tel. 357 61 48.
C.P. Ruiz de Alda. Handbol, Bàsquet. — Llobregós, 154.
Tel. 229 46 98.
C.P. Pirineu. Handbol, Futbol Sala, Bàsquet, Voleibol.
Josep Serrano, s/n. Tel. 219 65 96.
C.P. Mare Nostrum. Handbol, Futbol Sala, Bàsquet.
Salses, s/n. Tel. 427 38 54.
Complex Esportiu d'Horta. Futbol Sala, Bàsquet, Gimnàstica i Natació.
Feliu i Codina, 27. Tel. 427 71 72.
Camp de Futbol Penitents.
Sinai s/n (Ctra. de la Rabassada, Km. 3 600)
Tel. 247 10 49.
C.P. Enric Borràs. Handbol, Futbol Sala.
Harmonia, s/n. Tel. 229 43 50.
C.P. Juan Ramon Jimenez. — Av. Jordà, s/n.
Tel. 212 79 87.
Gimnàs Municipal Montbau. — Àngel Marquès, 2.
Tel. 229 53 97.

El del Guinardó va ser el primer Centre Cívic inaugurat a la ciutat.

Pista Poliesportiva Arquitectura. Handbol, Futbol Sala, Bàsquet. — Arquitectura, s/n.
Recorregut de "footing" Parc de Montbau.
Parc de Montbau. — Pg. de la Vall d'Hebron.
C.P. Pau Casals. Handbol, Bàsquet i Futbol Sala.
Berrugete s/n. Tel. 229 36 52.

ESCOLES D'ADULTS

Escola Torrent d'en Melis. — Varsòvia/Telègraf.
Tel. 235 33 91.
Escola d'Adults del Carmel. — Llobregós
(Mercat del Carmel), Tel. 220 46 38.

ESCOLES BRESSOL I GUARDERIES

Albi. — Sant Dalmar, 27. Tel. 229 41 99.
Bressol. — Campoamor, 4. Tel. 427 08 28.
Cargol. — Rvd. Josep Bundo, 6 i 8. Tel. 229 36 41.
Xarlot. — Pantà de Tremp, 42. Tel. 358 93 00.
Llar d'infants. — Feliu i Codina, 31. Tel. 427 94 96.
Mireia. — Dalmaci Creixells, 18. Tel. 357 15 08.
Montserrat. — Av. Mare de Déu de Montserrat, 144.
Tel. 347 07 49.
Tris-Tras. — Llobregós, 109. Tel. 358 85 60.

PARVULARIS I ESCOLES D'E.G.B.

C.P. Pere Vergés (Torrent d'en Melis).
Telègraf/Varsòvia. Tel. 235 33 91.
C.P. Francisco de Goya. — Garriga i Roca, s/n.
Tel. 256 43 30.
C.P. Enric Borràs. — Harmonia, s/n. Tel. 229 43 50.
C.P. Mare Nostrum. — Salses, s/n. Tel. 427 38 54.
C.P. Eduard Fontserè (Teixonera).
Pantà de Tremp/Farners. Tel. 358 51 64.
C.P. Bisbe Iruja. — Manso Casanovas, 55.
Tel. 236 49 10.
C.P. Font d'en Fargues.
Passatge Font d'en Fargues, s/n. Tel. 357 61 48.
C.P. Pirineu. — Josep Serrano, 24. Tel. 219 65 96.
Escola Municipal Parc del Guinardó.
Garriga i Roca, s/n. Tel. 236 86 37.
C.P. Ruiz de Alda. — Llobregós, 154. Tel. 229 46 98.
Escola Municipal Antiga del Mar. — Gènova, 12.
Tel. 236 47 51.
C.P. Sardà i Salvany. — Rbla. Volart, 88. Tel. 236 01 15.
C.P. Pau Casals. — Berrugete, s/n. Tel. 229 36 52.
C.P. Font del Gos. — Camí Can Notari, s/n.
Tel. 220 33 96.
Escola Municipal Arco Iris. — Arco Iris, 76.
Tel. 220 78 82.
Escola Municipal Tramuntana. — Gran Vista, 54-58.
Tel. 220 78 82.
C.P. Coves d'en Cimany. — Ntra. Sra. del Pilar, s/n.
Tel. 358 50 53.
C.P. Juan Ramon Jimenez. — Av. Jordà, s/n.
Tel. 212 79 87.
Escola Unitària nº 33. — Pl. Santes Creus, 10.
C.P. Verge de Montserrat. — Natzaret, 45.
Tel. 248 13 00.

ESPECIAL NOUS DISTRICTES

Març-abril 1984

Número 17

AJUNTAMENT DE BARCELONA

Horta

Guinardó

FULL INFORMATIU DEL CONSELL MUNICIPAL D'HORTA-GUINARDÓ/DISTRICTE 7

Sant Genís, Monbau, La Taxonera, La Clota, Font d'en Fargues, Can Baró, El Guinardó, Baix Guinardó, Horta, El Carmel i El Parc de la Vall d'Hebrón

La seu del Consell Municipal d'Horta-Guinardó, a la vella masia de Can Melis, serà com un petit ajuntament per als habitants del nou districte. Un districte del qual, en aquest número especial del "Full Informatiu", oferim una àmplia informació amb mapes, història sues de serveis, etc.

LA NOVA DIVISIÓ TERRITORIAL DE BARCELONA

D'ahir a demà

LA VALL D'HORTA I EL MAS GUINARDÓ

El territori d'Horta és centrat per una ampla vall, la Vall d'Horta, limitat i tancat a banda d'aquesta per puigs i turons: la serra de Collserola, el Coll, el Turó del Carmel i el Turó de la Rovira.

L'antic terme d'Horta tingué inicialment dos centres de poblament, el de la parroquia de Sant Genís dels Agudells, situada als vessants de la serra de Collserola, i la de Sant Joan d'Horta, al fons de la vall.

Entre les famílies més antigues que tingueren, a l'època medieval, propietats importants al terme, hi ha la dels Sunyer i la família Horta de la qual prengué el nom la zona.

Als segles XVIII-XIX Horta tenia dins el seu terme un ampli poblament dispers entre camps i vinyes, i les masies feien costat a les cases de nobles i fabricants. Entre les activitats econòmiques, a part de les tradicionals agropecuàries, la més característica fou la de les bugaderes, les dones que es dedicaven a rentar la roba de la gent de Barcelona. La indústria de la pell estigué representada per l'adoberia de Barcelona, instal·lada a Can Mariner.

Horta, agregat a Barcelona l'1 de gener de 1904, no fou mai un poble industrial, sinó, agrícola i residencial. Avui

l'economia de la població del barri que ha heretat el seu nom gira al voltant del petit botiguer, professions liberals, administratius i, sobretot, constitueix un barri dormitori de tipus semi-residencial.

La gran onada immigratòria dels anys 1950-60 comportà uns grans transformacions sociològiques. Al costat de les reivindicacions tan arrelades com la Casa de Cultura, l'Arxiu Històric, els pares, l'assistència sanitària i els Instituts, Horta es planteja la necessitat de romandre, per sobre del

caos urbanístic i de la desfeta del paisatge, fidel a la seva personalitat.

El barri de La Clota forma un dels més antics nuclis de poblament del sector, que s'anà estenent per la plana de Can Tarrida. Era una barriada molt popular de torretes i masies. El creixement urbà s'ha fet en part per construcció pròpia de la població immigrada.

El sector de La Font d'en Fargues, al sud d'Horta i al nord del turó de la Rovira, entre la font que li donà nom i el torrent de la Carabassa. A

partir de 1905 s'urbanitzaren les terres del mas de Can Pujol -Can Fargas- dins de l'estil ciutat-jardí. El 1928 es construí el Casal Familiar, centre cultural i social del barri. Avui és la zona més residencial d'Horta.

El barri de Sant Genís dels Agudells, als vessants de Collserola, té un origen antiquíssim dins el territori de Barcelona. L'acta de constitució de la Parroquia és de 931. Es un barri on les immobilitats han destruït boscos i masies per aixecar els blocs que han ofegat el nucli antic prop de l'església.

El barri de Monbau -el nom podria derivar d'una deformació del de la torre de Gombau, documentada a Horta en època medieval- es troba al

vessant esquerra de la Vall d'Horta (Hebrón). Al 1956 es fa una primera fase de construcció dins la línia urbanística racionalista del CIAM, i el 1961, la segona, modificada i que dobla la densitat del polígon. Hi residixen principalment obrers qualificats i funcionaris.

A l'altre costat del passeig de la Vall d'Hebrón hi ha la urbanització anomenada El Parc de la Vall d'Hebrón, grans blocs d'habitatges que es troben al sector d'un ampli polígon. Constitueix un barri residencial similar al de Montbau.

El Carmel s'estén pels vessants del turó homònim. El nom ve del santuari del Carmel. El 1875 comencaren a construir-se les primeres torretes; els terrenys pertanyien quasi en la totalitat a Alexandre Bacardí. Un encarregat de Sant Martí de Provençals cognominat Tolrà féu propaganda entre les societats obreres d'acord amb Bacardí i oferí terrenys a preus molt baixos.

Cal Tolrà fou bar i alhora centre civíic (s'hi fundà la societat coral L'Estrella del Mont Carmel i s'hi feia teatre i sarsuela). Amb l'arribada en massa de la immigració en canvià completament la fesomia. Amb la construcció, a partir dels anys seixanta, de grans blocs, les immobilitats aconseguiren donar una "nova imatge" del barri.

El barri de Guinardó s'estén pels vessants orientals de la Muntanya Pelada. Fins als darrers decennis del segle pas-

sat, el sector estigué ocupat per camps de conreu, pedres -el sector actual de Can Baró-, pastoretges i masos entre els quals el Mas Guinardó, que havia de donar nom al barri. Al 1906, el Mas Guinardó esdevingué l'entitat cultural i recreativa més representativa del barri. El Guinardó continua essent, però, un barri amb to residencial.

Dins del Guinardó hi ha un sector, Baix Guinardó, amb personalitat pròpia. Una zona que havia estat de les masòniques i agradables, i que ha sofert una gran transformació degut a les noves construccions que han anat substituint les torretes amb l'hortet.

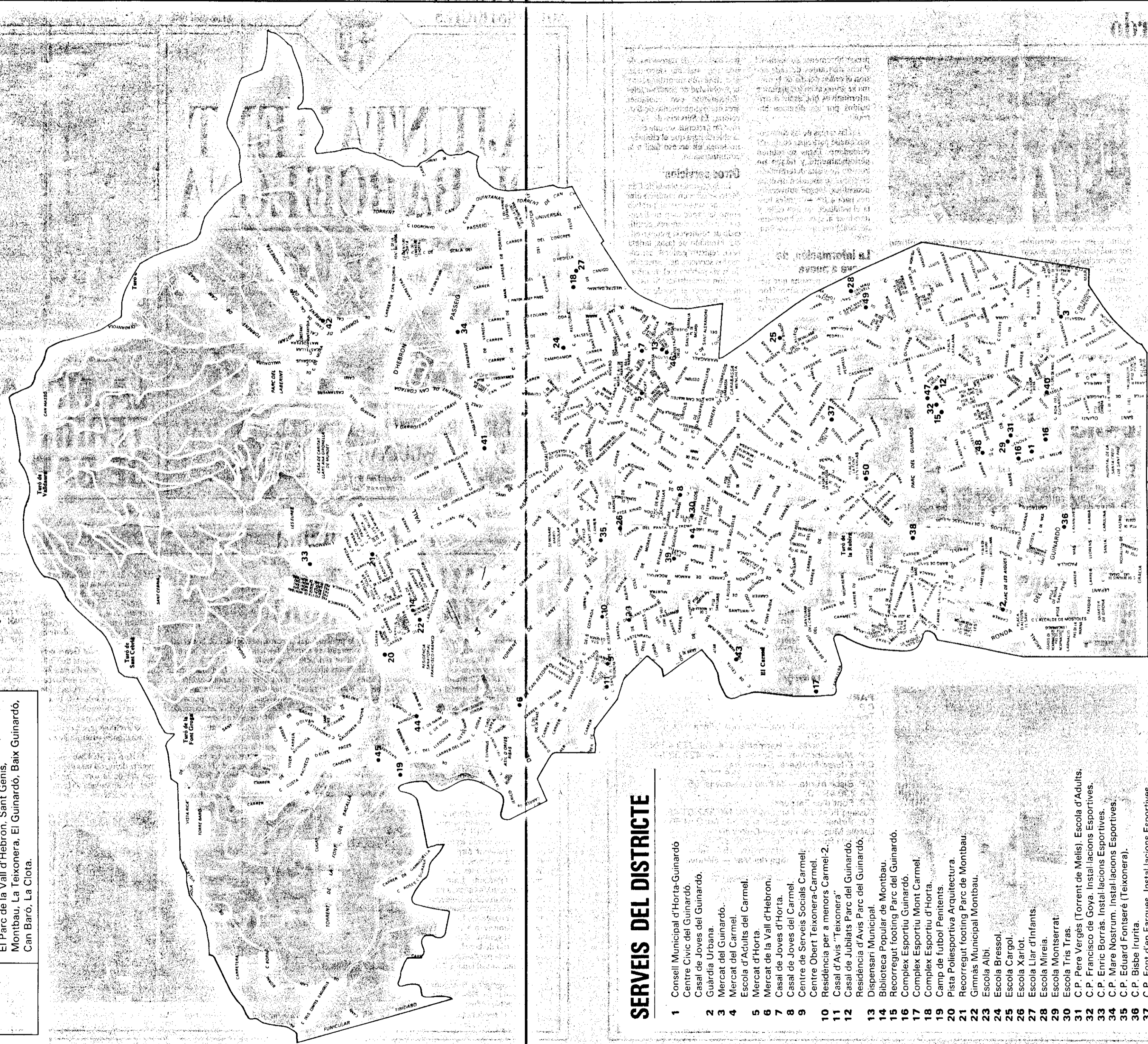
El barri de Can Baró és format al voltant d'un mas transformat en centre d'ensenyament. El mas, bastit l'any 1674, era situat dins el terme de Sant Martí, i era, com altres masos de la zona, dedicat al conreu del blat. La parcel·lació de Can Baró, mig muntanyenc, mig rural, tingué lloc al voltant dels anys vint. Amb la immigració, Can Baró, com altres barris que l'envolten, pateix l'especulació com es pot comprovar pels traçats estrets dels carrers i els grans blocs construïts.

El barri de La Teixonera format entre 1915 i 1930 era conegut aleshores per Colònia Teixonera. El futur d'aquest sector sembla que ve marcat pel nou projecte del gran parc de la Vall d'Hebrón.

Desideri Díez

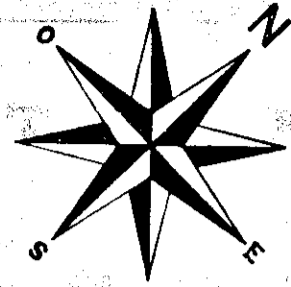
7. HORTA GUINARDÓ

Habitants	202.400
Superfície	1.112,3 Hes.
Seu	Av. Mare de Déu de Montserrat, 134-138 (provisional) Tel. 235.78.03/04
President	Albert Batlle i Bastardas
Barris	Horta, El Carmel, Font d'en Fargues, El Parc de la Vall d'Hebron, Sant Genís, Montbau, La Teixonera, El Guinardó, Baix Guinardó, Can Baró, La Clota.

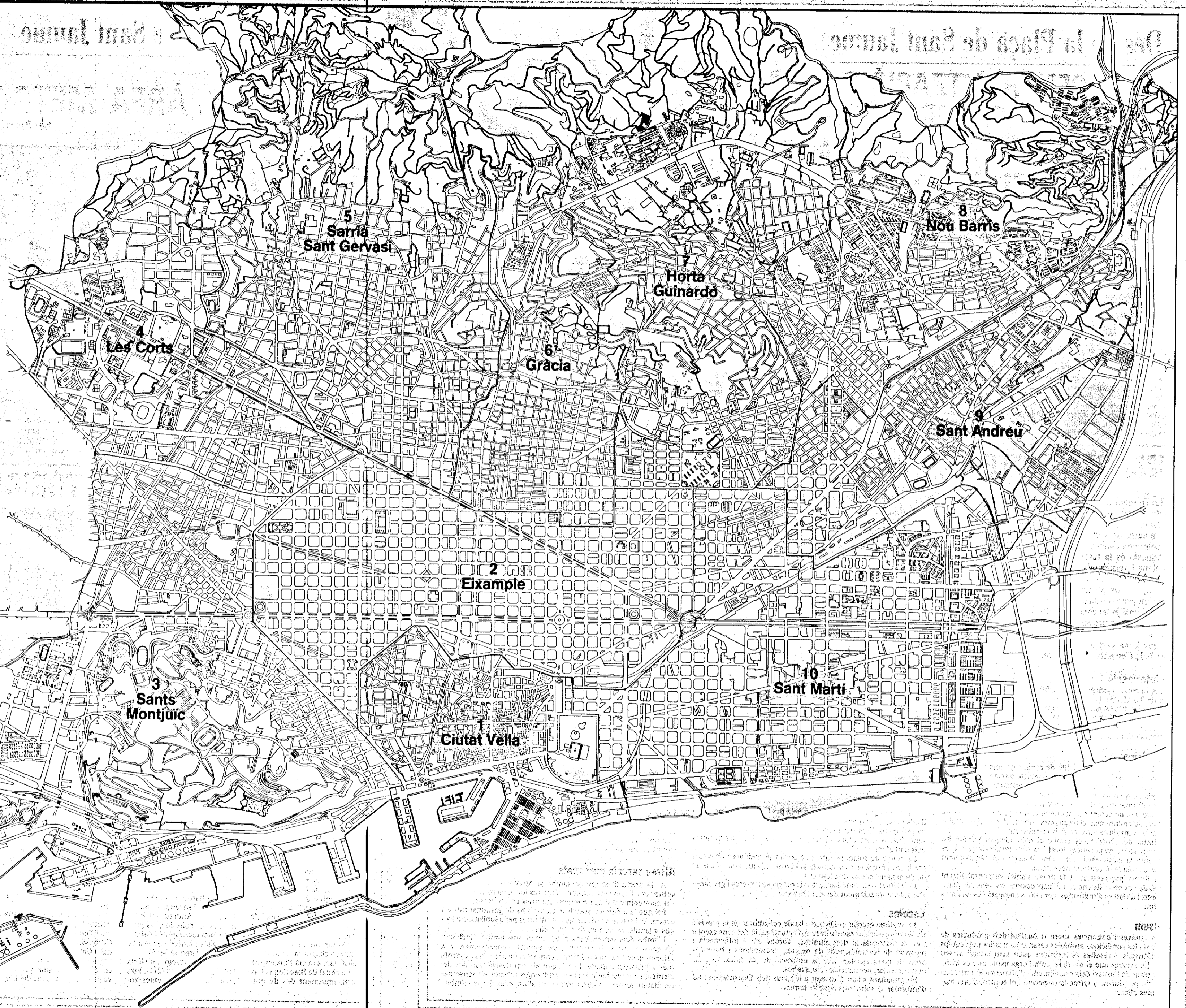
SERVEIS DEL DISTRICTE

- 1 Consell Municipal d'Horta-Guinardó
- 2 Centre Cívic del Guinardó.
- 3 Casal de Joves del Guinardó.
- 4 Guàrdia Urbana.
- 5 Mercat del Guinardó.
- 6 Mercat del Carmel.
- 7 Escola d'Adults del Carmel.
- 8 Mercat d'Horta.
- 9 Mercat de la Vall d'Hebron.
- 10 Casal de Joves d'Horta.
- 11 Casal de Joves del Carmel.
- 12 Centre de Serveis Socials Carmel.
- 13 Centre Obert Teixonera-Carmel.
- 14 Residència per a menors Carmel2.
- 15 Casal d'Avis "Teixonera"
- 16 Casal de Jubilats Parc del Guinardó.
- 17 Residència d'Avis Parc del Guinardó.
- 18 Dispensari Municipal.
- 19 Biblioteca Popular de Montbau.
- 20 Recorregut Footing Parc del Guinardó.
- 21 Complex Esportiu Guinardó.
- 22 Complex Esportiu Mont Carmel.
- 23 Camp de futbol Penitents.
- 24 Pista Poliesportiva Arquitectura.
- 25 Recorregut Footing Parc de Montbau.
- 26 Gimnàs Municipal Montbau.
- 27 Escola Albi.
- 28 Escola Bressol.
- 29 Escola Cargol.
- 30 Escola Xarlot.
- 31 Escola Llar d'Infants.
- 32 Escola Mireia.
- 33 Escola Montserrat.
- 34 Escola Tris Tras.
- 35 C.P. Pere Vergés (Torrent de Melis). Escola d'Adults.
- 36 C.P. Francisco de Goya. Instal·lacions Esportives.
- 37 C.P. Enric Borrás. Instal·lacions Esportives.
- 38 C.P. Mare Nostrum. Instal·lacions Esportives.
- 39 C.P. Eduard Fontseré (Teixonera).
- 40 C.P. Bisbe Iruita.
- 41 C.P. Font d'en Fargues. Instal·lacions Esportives.
- 42 C.P. Pirmeu. Instal·lacions Esportives.
- 43 C.P. Ruiz de Aida. Instal·lacions Esportives.
- 44 C.P. Sarda i Salvany.
- 45 C.P. Pau Casals. Instal·lacions Esportives.
- 46 C.P. Font del Gos.
- 47 C.P. Coves d'en Cimity. Instal·lacions Esportives.
- 48 C.P. Juan Ramón Jiménez. Instal·lacions Esportives.
- 49 C.P. Verge de Montserrat.
- 50 Escola Unitària nº 33.
- 51 E.M. Parc del Guinardó.
- 52 E.M. Antiga del Mar. Instal·lacions Esportives.
- 53 E.M. Arco Iris.
- 54 E.M. Tramuntana. Instal·lacions Esportives.

Ajuntament de Barcelona
Pla de la Ciutat. 1984

Barcelona
10 vegades millor

Des de la Plaça de Sant Jaume

LA DESCENTRALITZACIÓ O LA DEMOCRÀCIA PRÀCTICA

per Jordi Borja

Es diu que la ciutat és ingovernable i l'Administració molt llunyan i poc accessible. I també que el canvi democràtic s'ha notat poc en la vida quotidiana i que gairebé res no ha canviat. Altres afegixen que fins i tot hi ha menys receptivitat, potser perquè amb el canvi polític el moviment crític de les entitats ciutadanes gairebé s'ha esvaït. S'insisteix que cada dia hi ha més problemes per a resoldre i que els representants elegits per tots els ciutadans no fan, o no poden fer el que s'esperava.

Segurament aquestes crítiques i d'altres que puguin fer-se, tenen la seva part de raó i la seva part d'exageració. En qualsevol cas, és una obligació per a un Ajuntament democràtic, fer la ciutat més governable en interès de tots, apropar al màxim l'Administració als ciutadans, donar més i millors serveis i contribuir a resoldre els principals proble-

mes dels barcelonins, facilitar i estimular la participació ciutadana, donar suport a les entitats i associacions, tenir en compte totes les opinions i interessos abans de decidir i comptar amb tothom a l'hora d'executar i gestionar.

La descentralització vol contribuir a donar solució a totes aquestes qüestions. No és el remei-miracle, però és un dels camins pels quals hem d'avançar.

Uns Districtes elegits

Els Districtes recentment aprovats són territoris funcionals i coherents, i són també realitats dotades de personalitat històrica i urbana. Els ciutadans se'ls han de fer cada dia més seus i la millor manera per aconseguir-ho és mitjançant l'elecció popular. Amb la Carta Municipal els Districtes podran ser elegits directament, previsiblement el 1987, com a màxim. Avui ja tenen

la composició política definida per les eleccions municipals. És a dir, el president de Districte correspon al partit més votat en el Districte. Demà, les persones més actives i representatives del seu barri podran optar a ser elegits al Consell de Districte.

Per uns Districtes participatius

Convé que els Districtes siguin elegits, però no és suficient. Cal que els ciutadans puguin participar, intervenir, informar-se cada dia. Avui volem potenciar abans que res la informació. La comunicació entre el Districte i els veïns: Oficina informativa oberta tot el dia, portar la informació al carrer, utilització dels mitjans més moderns de comunicació (vídeo, telex) i d'altres de més tradicionals però molt útils en el Districte (com la ràdio, els actes i debats públics, etc.). Els Centres

Un equip de treball integrat per tècnics i polítics està planificant el traspass de funcions i pressupostos als Districtes.

Cívics i el suport a la vida associativa han de permetre als ciutadans de trobar-se, tant per rebre servei com per influir en la vida municipal, especialment en la dels seus barris. Impulsarem la constitució de Consells Consultors d'entitats per formalitzar la relació dels Districtes amb les associacions i s'està preparant la regulació de drets concrets per fomentar la participació: audiència pública, iniciativa i consulta popular, etc.

La ciutat heretada té desigualtat i desequilibris. La descentralització ha de servir per combatre'ls.

La gestió municipal arrossega costos i malversacions derivats de la burocratització i de la distància respecte a l'usuari: la gestió des dels Districtes ha de millorar l'eficàcia social i econòmica dels béns i serveis municipals.

El ciutadà es troba sovint desinformat i desarmat davant

de l'Administració: als Districtes s'ha de poder informar-se, assessorar-se, reclamar i intervenir en tots els assumptes del seu interès.

S'ha dit que la ciutat actual és insolidària, que hi florix la solitud i que es debiliten els lligams entre els seus habitants: refent la vida col·lectiva dels barris i dels Districtes aconseguirem una ciutat més segura i en la qual els ciutadans se sentiran també més propers entre ells.

UNS DISTRICTES AMB COMPETÈNCIES I RECURSOS

La Descentralització seria una operació inútil si als Districtes no es podés decidir res, no es gestionessin directament els serveis, no hi hagués mitjans (locals, funcionaris, pressupost) per actuar en la direcció volguda pels seus ciutadans.

Aquesta és la tasca que ara hem iniciat: transferir funcions i serveis als districtes, adequar i ampliar les seus, traslladar-hi persones qualificades, elaborar un pressupost i un programa de Districtes...

És un procés relativament llarg, si es vol fer bé, una part del qual ja ha començat. Els districtes tenen actualment competències sobre alguns dels serveis dels quals donem compte en aquest article. Quan el procés s'acabi, una bona part d'aquests dependran i seran gestionats pels Consells de Districte.

La informació

Les oficines d'informació al públic de cada Districte funcionen de 9 a 15 i de 17 a 21 hores. S'hi pot trobar informació de tota mena sobre l'Ajuntament i la vida del Districte. En aquestes oficines el ciutadà es pot posar en contacte amb qualsevol indret de l'Ajuntament: Urbanisme, Hisenda, Padró, Neteja, etc. El telèfon d'informació general a la Casa Gran és el 318.25.25.

Urbanisme

El Districte és el responsable de conservar, reparar i reconstruir els seus espais urbans. El seu contacte directe amb la realitat urbana li permet conèixer-la dia a dia i assegurar la intervenció immediata. Això vol dir que els Serveis Tècnics no només han de poder informar els ciutadans sobre tots els aspectes urbanístics, sinó que han de garantir el manteniment i regeneració de la via pública, de enllumenat, clavegueram, arbrat, elements de mobiliari urbà, senyalitzacions, edificis públics, etc.

L'àmbit del Districte és també el més adequat perquè les decisions sobre planejament local i la seva posterior gestió, es facin amb la participació dels veïns afectats i el coneixement exacte de tota la informació necessària.

De forma progressiva, el Districte s'anirà responsabilitzant també de concedir llicències i d'inspeccionar els seus resultats. El control d'obres i d'indústries, per tant, s'aproparà i es farà més eficient.

Consum

Les queixes i denúncies sobre la qualitat dels productes de consum i les condicions sanitàries seran canalitzades pels equips dels Consells, i resoltes directament quan això estigui al seu abast. És evident que el districte, com l'organisme que es troba més a prop de l'usuari dels establiments d'alimentació i mercats generals, pot dur-ne a terme la inspecció i el control d'una manera més eficaç.

L'extensió dels serveis als barris va ser un dels objectius de l'anterior Ajuntament. Ara cal traspassar la gestió d'aquests serveis als districtes.

Neteja

La neteja de la Ciutat és organitzada per Districtes, a cadascun d'ells hi ha un responsable que controla la seva eficàcia i coordina els equips. El Districte ha d'inspeccionar els resultats amb els seus tècnics i, en especial, recollir les queixes i suggeriments dels ciutadans.

La neteja de solars privats, que sovint perjudiquen els veïns per la seva brutícia, és ordenada pel Districte, que pot, en cas de deobediència, actuar directament.

Els elements de mobiliari urbà de neteja -papereres i pipicans- s'instal·len directament des del Districte.

Escoles

En matèria escolar el Districte ha de col·laborar en la previsió de les necessitats d'escolarització, l'actualització del cens escolar i en la matriculació dels alumnes. També en la informació i recepció de les sol·licituds de beques, exempcions i bonificacions de taxes escolars i en la utilització de les aules, fora de horari escolar, per activitats ciutadanes.

Els ciutadans s'han d'adreçar a les seus dels Districtes per tal d'informar-se sobre tots aquests temes.

Centres cívics

A mesura que es vagin acabant les obres dels Centres Cívics que actualment estan en construcció, s'aniran passant als districtes totes les competències i les corresponents dotacions pressupostàries de personal. En el proper pressupost ordinari -any 1985- tindran ja en les seves partides les dotacions que corresponguin als centres cívics en funcionament i, per tant, dependrà d'ells la promoció i la coordinació de totes les activitats, així com l'aprovació, dins la normativa general, dels reglaments interns de cada centre.

Els Centres Cívics són centres de trobada i de convivència, tant a nivell individual, com associatiu, on es combinen els serveis estables, dependents de l'Administració -centres de serveis socials, casals de jubilats, joves, etc.- amb els actes puntuals i tallers promoguts bàsicament per les diverses entitats del districte.

Dins del programa municipal per a quatre anys, es preveu l'existència d'un mínim d'un Centre Cívic per a cada Districte.

Sanitat

En el terreny de la Salut Pública el Districte assumirà la realització de vacunacions individuals, les revisions mèdiques i odontològiques i les inspeccions als centres d'ensenyament. Atendrà, també, la realització de les prestacions sanitàries als Centres d'Assistència Primària, la col·laboració en campanyes sanitàries generals, la tasca d'inspecció amb l'aplicació de les mesures sancionadores i correctores que corresponguin, la liquidació de les taxes, etc...

Esports

Ja que la pràctica de l'esport a les instal·lacions esportives municipals té, gairebé en tots els casos, un interès molt local, el dels veïns que hi viuen a prop, és lògic que la gestió, conservació i cura d'aquestes instal·lacions, així com també la concessió de subvencions i premis per competicions esportives, siguin a càrrec del Districte i dels ciutadans interessats en participar-hi.

També correspon als Districtes la promoció de nous centres esportius, en cas que el Districte en sigui deficiat.

Altres serveis personals

Al Districte li correspon també la promoció, organització i subvenció d'activitats culturals d'interès local, i a més, la creació i el manteniment d'equipaments culturals en els barris.

Pel que fa a Serveis Socials el Consell ha de gestionar tots els centres del seu territori: casals i residències per a jubilats, col·lectius infantils, educadors de carrer, etc...

L'àmbit dels serveis personals, -en el qual també s'inclouen els centres cívics, la joventut, els esports, l'ensenyament i la sanitat- necessita un organisme, com és el districte, que es trobi més a prop del ciutadà. El veí que els rep desitja que des del districte se li resolguin tots els problemes relacionats sense necessitat de recórrer a altres instàncies allunyades del seu àmbit.

Des de la Plaça de Sant Jaume

La Barcelona de demà

DISTRICTES, ÀREA METROPOLITANA I CATALUNYA

per Pasqual Maragall

circumdant, territori que ja era el del Consell de Cent, que s'estenia de Mongat a Castellet.

Ara hem engegat un ambiciós projecte de descentralització: els 10 Districtes de Barcelona, més propers als ciutadans, ens permetran aconseguir una gestió municipal més eficient, més justa i més comunicativa. També són la demostració rotunda de la voluntat decidida del Consistori de sumar i de fer partícips tots els ciutadans, totes les entitats i les forces polítiques representatives. En el marc de la Carta Municipal, els Districtes seran elegits i ara ja ens hem adaptat a aquest principi atribuint la presidència dels Consells de Districte al Grup polític municipal que va obtenir més vots en el Districte.

La descentralització ha de facilitar, així mateix, l'acord de Barcelona amb el seu entorn, el pacte metropolità. Els problemes són els mateixos, els grans serveis s'han de gestionar en comú, cal redistribuir les inversions cap a la perifèria i és just que els grans projectes de Barcelona siguin debatuts pels municipis que després, d'una forma o d'una altra, en resultaran afectats. El Consell Metropolità haurà de ser elegit, en el futur, pels Districtes i pels municipis de l'àrea metropolitana, en el marc d'unes relacions igualitàries i per dur a terme una política més justa en el territori.

La Barcelona descentralitzada i metropolitana, aleshores, estarà en millors condicions per aparèixer davant de Catalunya com la capital impulsora però no dominadora, creadora però no explotadora. En donar al seu interior un exemple d'equilibri i de respecte als barris i a les perifèries, les relacions amb el conjunt de comarques i ciutats de Catalunya seran més confiades i no podran ser utilitzades de posicions demagògiques que vulguin enfrontar territoris o per fer injustificades campanyes antibarcelonines.

Barcelona vol contribuir, amb el seu exemple, a construir una Catalunya més equilibrada i més solidària. La descentralització comença avui als districtes, però els principis que l'informen valen per a tot Catalunya.

Pel Maragall

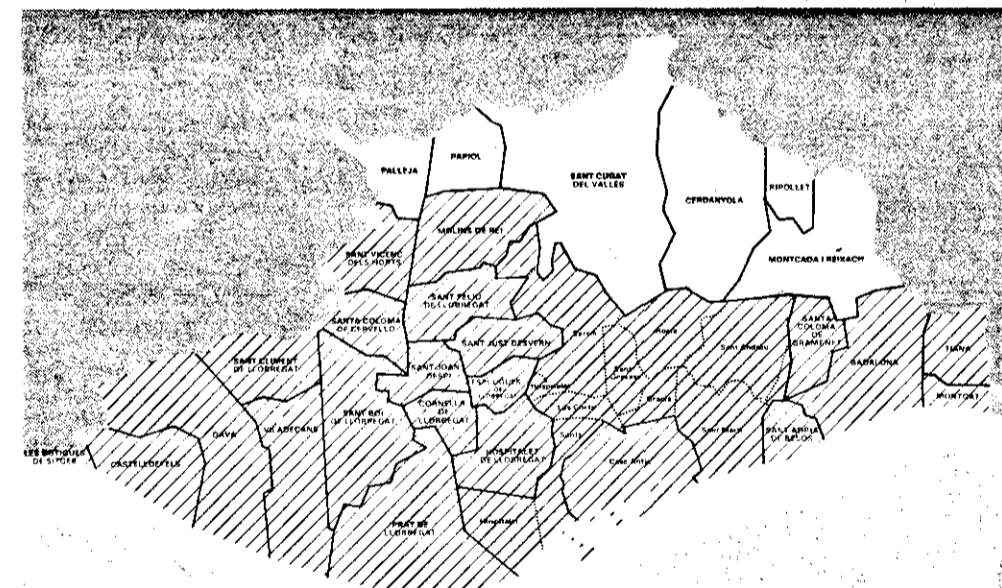
UNA PERSPECTIVA HISTÒRICA

El territori de la ciutat de Barcelona, probablement des del segle X, comprèn des del Besòs al Llobregat. Al segle XIII la jurisdicció de Barcelona s'estén des de Montgat i el Coll de Finestrelles, fins a Molins de Rei i Castellet, entre el mar i Collserola, com consta explícitament en els Usatges. És la Barcelona del Consell de Cent que es mantindrà fins al 1716, en un territori que és tres vegades més gran que l'actual.

Aquesta Barcelona comprenia, per una part, el recinte emmurallat, voltat d'una zona buida ("polemia"), en la qual després va construir-se l'Eixample, i per l'altra, un conjunt de nuclis i parròquies "foranís" (com St. Martí de Provençals, Sant Joan d'Horta, Sta. Maria de Sants, St. Andreu de Palomar, Badalona, Sta. Coloma de Gramenet, St. Feliu de Llobregat, Gavà, Castellet, St. Boi, etc.). A partir dels segles XIII - XIV es comença a distingir un terme intermediari entre el territori de Barcelona descrit i la ciutat estricta (a l'interior de les muralles).

Al final de la guerra de successió no solament va suprimir-se la llibertat i l'autonomia de Catalunya. Lògicament va succeir el mateix amb Barcelona. Immediatament després de la caiguda de la ciutat (l'onze de setembre del 1714) queda dissolt el Consell de Cent i es treuen "els furs i privilegis" de la ciutat. El decret de nova planta (1716) redueix la ciutat al territori intra-murs (l'actual Ciutat Vella) i a la "zona polemica" (actualment l'Eixample).

La ciutat de Barcelona creix vertiginosament des de mitjans del XVIII fins a finals del XIX. Finalment aconseguí enderrocar les muralles i la Ciutatella que l'encerclen (1854) i l'Eixample unificà definitivament el vell nucli central amb els forans.

El territori de Barcelona del S. XIII al 1716 (Consell de Cent) és més gran que l'actual. Barcelona a partir del 1921. Casc antic i municipis agregats. L'àmbit actual de la Corporació Metropolitana (Pla del 53).

Els límits de la Barcelona del Consell de Cent pràcticament coincideixen amb els de l'Àrea Metropolitana actual.

El més propers es reintegraran a Barcelona al 1897: St. Martí de Provençals, Sants, Gràcia, St. Andreu del Palomar, St. Gervasi de Cassoles i Les Corts (aquests dos darrers municipis s'havien segregat de Sarrià, el darrer al 1836).

La reintegració d'Horta (1904) i de Sarrià (1921) i, més endavant, de tres petites zones de St. Adrià (1929), de l'Hospitalet (1933) i de Sta. Coloma (1943) acaba de definir el terme municipal actual.

El planejament territorial i urbanístic del segle XX pretén abastar l'antic territori del Consell de Cent, que correspon més a la ciutat real que al terme municipal.

A començaments dels anys trenta el "pla regional" de Rubió i Tudurí, el Pla Macià o Le Corbusier i la divisió territorial a Catalunya en comarques i regions, reconeixen l'existència d'una Barcelona real que va de Montgat al delta del Llo-

bre i d'una regió de planejaments molt més gran. El Pla Comarcal de 1953 i el nou pla general de 1974 definiran el territori de l'actual Corporació Metropolitana (1976) que comprèn Barcelona i 26 municipis del seu entorn immediat, el territori de l'Estat Mitjà, amb inclusió de 4 municipis del Vallès, és a dir, de l'altre costat de Collserola. La gran regió metropolitana o de planejament, malgrat que va ser objecte d'un pla als anys seixanta, no ha arribat a organitzar-se mai (encara que des de fa anys es parla de la possi-

bilitat de fer una gran àrea metropolitana-provincial).

Mentrestant, a Barcelona, la realitat històrica i urbanística per una part, la conveniència estadística i de gestió per l'altra, van portar molt aviat a dividir la ciutat en districtes municipals. La primera divisió és la de 1878: 10 districtes i 53 barris.

En el curs del segle XX els districtes es configuren com a zones administratives i no es prenen pràcticament mai reforçar la seva personalitat històrica-cultural i política. Des del 1897 s'han suprimit els noms (els Districtes només tenen número).

Al 1949, l'Ajuntament de Barcelona va crear dos nous districtes: els antics XI i XII. De fet, cap d'aquests canvis ve ésser substancial. Des de la divisió del 1878 (250.000 habitants i 10 Districtes) a la del 1949 fins ara (1.800.000 habitants i 12 Districtes) s'han mantingut unes unitats molt desiguals entre elles (de 60.000 habitants a gairebé mig milió), sovint poc aptes per a la gestió municipal. Els barris administrats, per la seva banda, mai no van ser unitats homogènies i reconegudes i es van anar perdent ràpidament.

L'Ajuntament democràtic del 1979 va fer una primera i provisional modificació: va nomenar un sol regidor per als Districtes I i V (Ciutat Vella) i IV i VI (Eixample) i va dividir el IX (St. Andreu al Sud i Nou Barris-Turó de la Peira al Nord).

A l'hora de la descentralització, quan hom pretén que els Districtes tinguin competències i funcions importants i que s'hi gestionin serveis i s'hi

consolidin equips tècnics i administratius potents, els Districtes han de correspondre a un territori i a una població que li permetin funcionar adequadament. Els nous Districtes han de potenciar la relació dels ciutadans amb l'Ajuntament i estimular la vida associativa i la participació cívica. És a dir, ha de tenir o aconseguir coherència urbanística, personalitat històrica o social i voluntat d'existir autònomament. I han de facilitar la reestructuració de la Corporació Metropolitana i, per tant, han de ser comparables als municipis de l'entorn de Barcelona.

La divisió en Districtes que finalment s'ha aprovat, per unanimitat, es basa en gran part en les realitats històriques i urbanístiques (Ciutat Vella i Eixample, per una banda i els vuit Districtes que corresponen als municipis històrics, llevat de "Nou Barris", el Districte més característic del creixement del segle XX en una zona pràcticament buida).

Els nous Districtes no trenquen barris, al contrari, tenen pràcticament tots, una personalitat socio-cultural, associativa (coordinadors d'entitats, per exemple) cosa que permetrà desenvolupar la participació; donarà més sentit, en un futur proper, a les eleccions de Districte.

La Barcelona descentralitzada que comença a posar-se en marxa forma part d'un procés democràtic de la vida ciutadana i nacional que, per la seva transcendència, s'ha de dur a terme amb decisió política però també amb un gran rigor tècnic i amb el diàleg i el consens de les forces polítiques, socials i culturals.

Les Corts

A la Plaça Comas

EL CONSELL: UNA PORTA OBERTA AL CIUTADÀ

El Consell Municipal de Les Corts és presidit pel regidor del Districte, Enric Vila, i és integrat per quinze membres, escollits d'acord amb els resultats dels partits a les últimes eleccions municipals. A' seu costat hi treballen el Director de Serveis, Antoni Marcet i el secretari, Jacint Serra.

Les decisions es prenen en el Ple que es reuneix un cop al mes i és obert al públic, que

pot intervenir amb un torn de paraules, tant al començament com al final. El seguiment dels plens va a càrrec de la Comissió Permanent, formada per tres representants dels partits majoritaris que obtingueren representació a les eleccions. Josep Maria Ros per CIU, Josep Munté del PSC-PSOE i Carles Coll d'AP, presidits pel regidor, Enric Vila, de CIU. Aquesta Comissió, que tam-

bé es reuneix un cop al mes, prepara l'ordre del dia del Ple i recull tot un seguit d'assumptes que són de la seva competència i decisió.

La participació

La base participativa amb la gestió del Districte és constituïda per les Comissions de Treball, que tenen un contacte directe amb les entitats i associacions de veïns del barri

per discutir subvencions, ajuts econòmics, actes i projectes de tot tipus i que passen després per l'aprovació, o no, en el Ple. Les Comissions tenen un coordinador com a responsable i portaveu de les resolucions adoptades.

La Comissió d'Urbanisme i Obres Públiques és presidida per Josep Abril; la de Transports i Circulació, per Josep Maria Ros; la de Mercats i Neteja per Anna Rufin; la de Pares i Jardins, per Josep Maria Vergés; la de Cultura per Joan Miquel Peguera; la d'Ensenyament, per Josep Maria Vialis; la de Joventut, per Joan Tarrida; la d'Esports per Josep Vergés; la de Sanitat per Pere Giralt i la de Serveis Socials, per Adolf Goday.

Els serveis administratius que ofereix el Consell Municipal a tot el públic en general s'estenen a diferents àrees i finalitats. La targeta rosa de Transports, entrada a museus i al Parc Zoològic, la poden gestionar directament a la seu del Consell, de manera immediata.

En un altre taulell de les oficines fan els tràmits per obtenir els certificats de convivència, residència i empadronament. A un metre escàs, a totes aquelles persones interessades en posar una parada de venda al carrer, un administratiu els facilitarà els permisos d'aprofitament de la via pública i la seva ocupació. Allà també s'hi recullen totes les instàncies municipals per a l'obertura de locals públics. A més d'aquests serveis, dues informadores que treballen al llarg del dia en el Consell, us facilitaran dades sobre les activitats, els serveis públics que tenen lloc al Districte i atendran qualsevol consulta que els vulgueu fer.

GUIA DE SERVEIS AL DISTRICTE

GUÀRDIA URBANA

Plaça Comas, 18. Tel. 330 77 22.

MERCATS

Mercat de Les Corts. — Travessera de Les Corts. Tel. 330 97 02.

CENTRES CÍVICS

L'Ajuntament ha comprat la casa de Can Deu, a la plaça de la Concòrdia, perquè en un futur immediat s'inauguri com al primer Centre Cívic de Les Corts.

SERVEIS SOCIALS

Centre de Serveis Socials. — Plaça Comas, 18. Tel. 330 71 22.

Esplai Les Corts. — Travessera de Les Corts, 198. Tel. 330 71 19.

CULTURA

Biblioteca Municipal Popular de Les Corts. Plaça Comas, 18, Joaquim Molins, 10. Tels. 330 77 11, 330 82 63.

Museu del Monestir de Pedralbes. Baixada del Monestir, 9. Tels. 204 27 47, 203 92 82.

INSTAL·LACIONS ESPORTIVES

IC.P. Duran i Bas. — Vallespir, 198. Tel. 239 38 26. Complex Esportiu Les Corts. Travessera de Les Corts. Tel. 239 41 78.

ESCOLES D'ADULTS

Escola d'Adults. — Anglesola, 29. Tel. 322 48 23.

ESCOLES BRESSOL I GUARDERIES

Bambi. — Anglesola, 17. Tel. 239 84 60. Pau. — Vallespir, 165. Tel. 321 79 70. Valladolíd, 30.

PARVULARIS I EGB

C.P. Barcelona. — Joan Güell, 126. Tel. 330 06 50. Evaristo Arnús, 2-4.

C.P. Duran i Bas. — Vallespir, 198. Tel. 239 38 26. C.P. Ausiàs March. — Joan Güell, 193. Tel. 330 79 60. C.P. Les Corts. Eugeni d'Ors, 2-6. Tel. 330 74 51.

Per demanar informació i per realitzar diversos tràmits ja no cal anar a la Plaça de Sant Jaume.

Carta del Regidor

UN ACORD SOBRE EL NOSTRE FUTUR

Enric Vila

augment en el creixement de la riquesa i de la població.

No ens podem equivocar, doncs, en assenyalar les línies d'aquest futur urbanístic i com a primer pas hem cregut necessari de realitzar un estudi tècnic que consistirà en la recerca de dades, estudi dels déficits, concreció de problemes, elaboració de documents gràfics a partir de la situació actual, del plantejament vigent i les actuacions urbanístiques centrals.

S'haurà de distingir els projectes que afectaran cada una de les zones o barris diferenciats i, a la vegada, coordinar-los en àrees urbanístiques que

poden ser xarxa viària, equipaments, espais lliures, habitatge i patrimoni. Espero disposar d'aquest estudi abans del mes de juliol.

Cadrà fer una separació de temes i la seva posterior superposició.

Tot això ens portarà com a conseqüència l'elaboració del llibre blanc, tan necessari per emprendre una tasca coherent.

D'aquest llibre blanc es portaran a terme, en primer lloc, els següents projectes:

El Centre Cívic de Can Deu que hi té importància pel que fa a:

- Serveis Socials
- Tercera Edat
- Joventut

Trasllat i millora de la biblioteca.

Ampliació i millora d'oficines i organització administrativa de la seu de la Plaça Comas, per fer possible la descentralització.

Posada en funcionament del nou Gimnàs.

Creació d'un Centre d'EGB en col·laboració Ajuntament-Generallitat.

Instal·lació d'un ambulatori de l'Institut Català de la Salut.

Restauració de l'Auditori Municipal.

Seguir promocionant l'Escola d'adults.

Institució d'un Premi Literari anual a la millor obra de teatre presentada.

Per a un futur menys immediat, tindrem en compte el resultat de l'estudi tècnic urbanístic, del Llibre blanc i del planejament i actuació centrals per aconseguir solucions pràctiques a temes pendents com, per exemple, són:

Fàbrica de cristalleria deshabitada.

PERIS en projecte.

Urbanitzacions en projecte.

Grans avingudes, places, jardins i carrers que estan en projecte.

No puc estar-me de fer esment a la gran preocupació que suposen la prostitució i la seguretat ciutadana amb la xarxa de la delinqüència.

Un altre aspecte molt diferent és el gran moviment socio-cultural en el si de les relacions humanes existents en aquest districte. A aquest moviment penso que li hem de dedicar els nostres esforços més grans, per tal de seguir fomentant-lo.

E.V.

L'escola de Les Corts és un dels nous equipaments creats al Districte.

ESPECIAL NOUS DISTRICTES

Març-abril 1984

Número 17

AJUNTAMENT DE BARCELONA

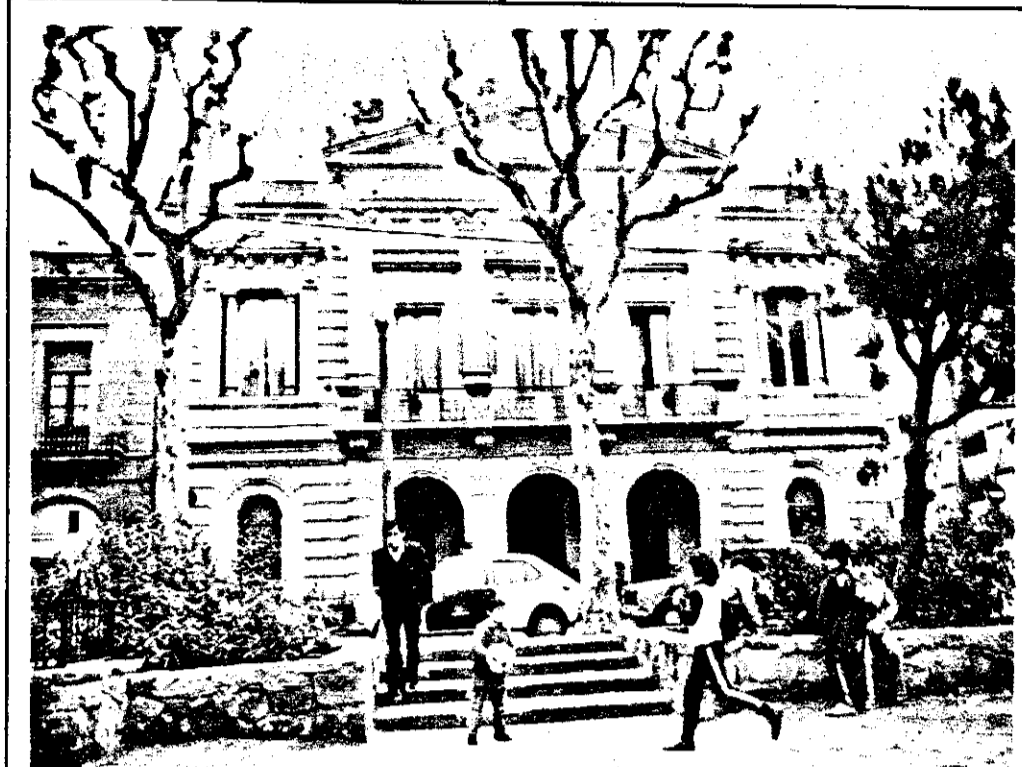

La Plaça Comas Informa

FULL INFORMATIU DEL CONSELL MUNICIPAL DE LES CORTS - DISTRICTE 4

Les Corts, Pedralbes, Sant Ramon, Zona Universitària.

IMPRES POSTAL SENSE ADREÇA

La seu del Consell Municipal, a la plaça Comas, serà com un petit ajuntament per als habitants del nou districte. Un districte del qual, en aquest número especial del "Full Informatiu", oferim una àmplia informació amb mapes, història, guies de serveis, etc.

LA NOVA DIVISIÓ TERRITORIAL DE BARCELONA

D'ahir a demà

UN BARRI AMB VOLUNTAT DE SER-HO

De barris amb allò que se'n diu personalitat pròpia, identificables al primer cop d'ull, habitats per gent amb consciència de pertànyer-hi, que puguin presentar una mínima història local o que revelin una guspira de memòria col·lectiva, n'hi ha ben pocs a Barcelona: Gràcia, Sarrià, Horta, Sants, Les Corts, Sant Andreu, Sant Martí, Hortafrancs, Poble Nou, Sant Gervasi. La majoria són antics municipis incorporats a Barcelona.

Les Corts, allargassat des de les darreres illes quadrícula des col·locades a ponent de l'Eixample fins als límits més occidentals de Barcelona amb l'Hospitalet i Esplugues, és efectivament un d'ells. No pas un dels més influents, importants i vigorosos però sí el més conegut arreu. Si més no, pot ser degut, a què, des de fa molts anys, té incloses dins el seu perímetre les instal·lacions esportives del Futbol Club Barcelona.

L'actual delimitació geogràfica de Les Corts, fixada a la nova divisió territorial de Barcelona, coincideix amb els antics límits municipals de la localitat amb una precisió irrefutable, amb un rigor inmillorable, sobretot si valorem les dificultats que avui comporta una operació d'aquesta

mena, una operació que tingui per objectiu traçar una imaginària línia divisòria en una geografia urbana on la voracitat immobiliària ha engolit inexorablement les velles fronteres naturals, històriques, entre els pobles del Pla de Barcelona.

A l'oest i a l'est els límits de Les Corts són molt clars. Per una banda, els termes municipals de l'Hospitalet i Esplugues, amb la línia divisòria traçada sobre el coll de la Gavarrà que baixa des de Sant Pere Màrtir. Per l'altra banda, l'oriental, la franja ponentina del quadrícula de l'Eixample, limitada entre dos vèrtexs històrics i naturals molt sòlids: un, l'actual Plaça de Francesc Macià on, al segle XIX, encara hi havia una creu de terme a l'espona de la Travessera per separar els territoris agrícoles de les Corts i de Gràcia. L'altre, l'encreuament de l'antiga riera i Magòria (avui carrer Entença) amb la carretera que, des del Portal de Sant Antoni de Barcelona, menava fins a les Corts (carretera avui encara identificable en part amb l'actual carrer Marquès de Sentmenat).

Al nord i al sud, el perímetre de l'actual Districte 4 inclou indrets indiscutiblement cortsencs com són els de Bederriada, que va ser una de les

primeres partides del territori de les quals tenim esment en un document del 1066 i que són les terres situades entre Manuel Girona i Diagonal; els de Can Prat de Cuyàs, entre Marquès de Sentmenat i Berlín, hisenda que va acollir el primer ajuntament constitucional del poble l'any 1823; i els del Sòl de Baix i Can Cardà, entre Travessera de les Corts i carrer Madrid.

No n'hi ha pas prou, però, amb el fet que els barris tinguin uns límits, és a dir, una identificació més o menys precisa damunt la monòtona geografia urbana. En tot cas, cal posar-hi unes bones dosis d'imaginació per copsar aquesta identitat a primer cop d'ull. Per tant, els barris han de tenir també una història, uns habitants que tinguin la consciència de viure-hi, una mínima memòria popular, uns mínims senyals d'identitat geogràfica o urbanística.

En aquest sentit, què és avui Les Corts? Doncs, particularment, aquell nucli que convinguérem en anomenar les Corts Noves, l'eixample burgès bastit a la segona meitat del segle XIX, a l'est de les Corts Velles, indret, aquest darrer, que fou la medul·la rural, paguesa, del poblament medieval avui malauradament desaparegut.

L'antic carrer Major de Les Corts.

destruït per l'exploració desenfrenada del sòl durant els anys del franquisme.

Avui encara podem identificar els trets característics de Les Corts a la plaça de la Concòrdia, al santuari de la mare de Déu del Remei i el palau modernista de Can Deu; a la plaça Comas, amb l'edifici del govern municipal, de la construcció del qual celebrem enguany el primer centenari. Avui encara podem copsar l'esperit i la sensibilitat del vell poble en aquests opants urbans però també en els carrers del Remei, de Cabestany, de

Masferrer, de Déu i Mata i d'Anglesola. Aquest darrer era una antiga carretera que enllaçava les Corts amb la carretera de Sarrià, a l'indret de Can Ràbia.

Les Corts Noves junt amb les Corts Velles formaren durant molts anys el nucli més habitat de l'antic terme municipal, el rovell de l'ou del poble. Cap a l'est, la població s'estenia pels ravals del Camp de la Creu, de Can Batlló, de Can Galvany i Can Ràbia. Cap a l'oest s'escampava una munió de masies convertides moltes d'elles, cap a finals del

segle XIX, en finques residencials, com és el cas de la Torre Melina, a la mateixa línia divisòria amb l'Hospitalet, o la finca Güell, on ara hi ha el Palau Reial.

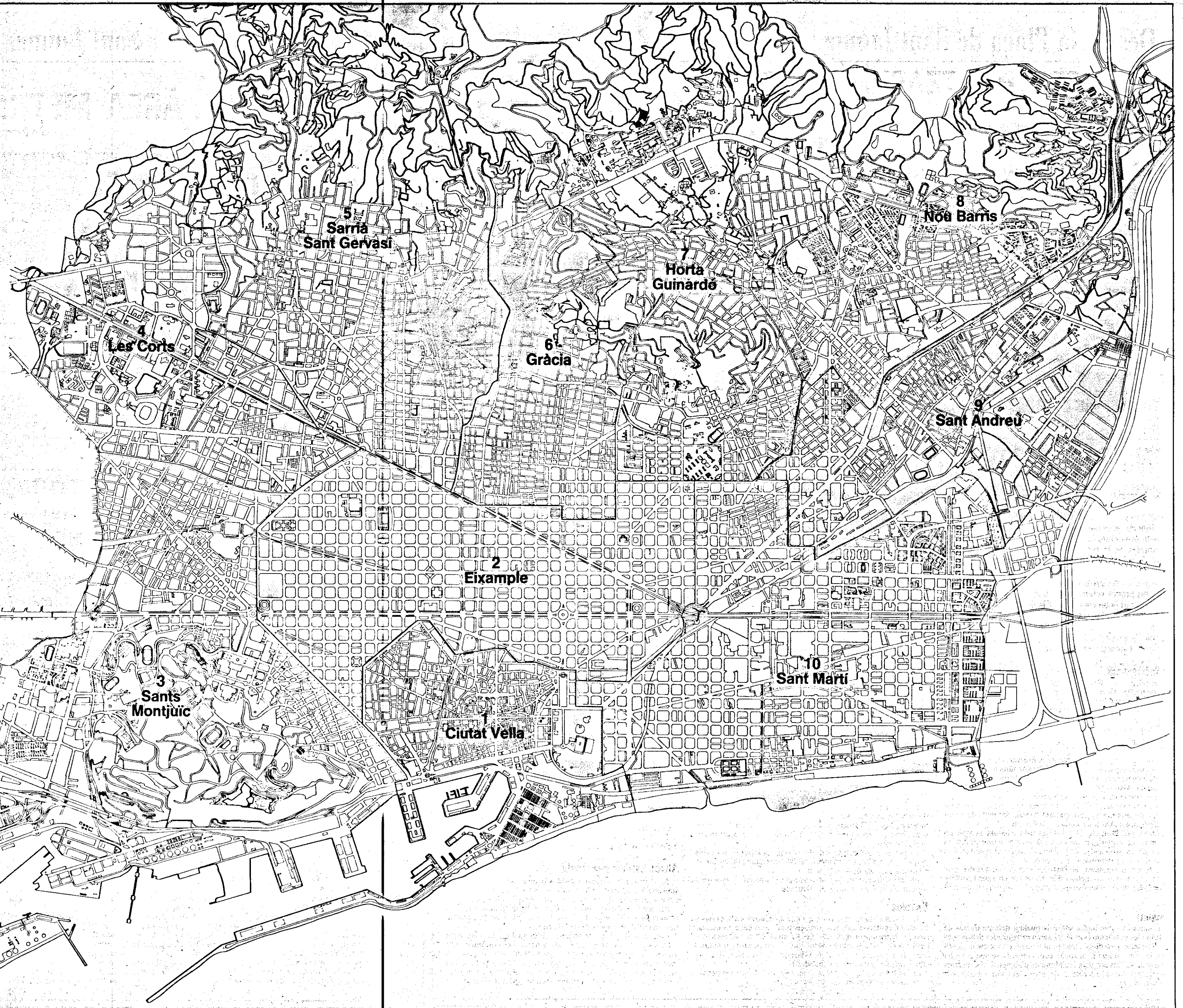
Un barri, però, no és tan sols uns límits més o menys precisos o una història més o menys certa. És, per damunt de tot, la voluntat o la consciència de pertànyer-hi. I aquesta voluntat i aquesta consciència, encara que escadusseren, són vives entre nosaltres, els cortsencs.

Josep Maria Casasús

Ajuntament de Barcelona
Pla de la Ciutat. 1984

Barcelona
10 vegades millor

Des de la Plaça de Sant Jaume

LA DESCENTRALITZACIÓ O LA DEMOCRÀCIA PRÀCTICA

per Jordi Borja

Es diu que la ciutat és ingovernable i l'Administració molt llunyana i poc accessible. També que el canvi democràtic s'ha notat poc en la vida quotidiana i que gairebé res no ha canviat. Altres afegeixen que fins i tot hi ha menys receptivitat, potser perquè amb el canvi polític el moviment crític de les entitats ciutadanes gairebé s'ha esvaït. S'insisteix que cada dia hi ha més problemes per a resoldre i que els representants elegits per tots els ciutadans no fan, o no poden fer el que s'esperava.

Segurament aquestes crítiques i d'altres que puguin fer-se, tenen la seva part de raó i la seva part d'exageració. En qualsevol cas, és una obligació per a un Ajuntament democràtic, fer la ciutat més governable en interès de tots, apropar al màxim l'Administració als ciutadans, donar més i millors serveis i contribuir a resoldre els principals proble-

mes dels barcelonins, facilitar i estimular la participació ciutadana, donar suport a les entitats i associacions, tenir en compte totes les opinions i interessos abans de decidir i comptar amb tothom a l'hora d'executar i gestionar.

La descentralització vol contribuir a donar solució a totes aquestes qüestions. No és el remei-miracle, però és un dels camins pels quals hem d'avançar.

Uns Districtes elegits

Els Districtes recentment aprovats són territoris funcionals i coherents, i són també realitats dotades de personalitat històrica i urbana. Els ciutadans se'ls han de fer cada dia més seus i la millor manera per aconseguir-ho és mitjançant l'elecció popular. Amb la Carta Municipal els Districtes podran ser elegits directament, previsiblement el 1987, com a màxim. Avui ja tenen

la composició política definida per les eleccions municipals. És a dir, el president de Districte correspon al partit més votat en el Districte. Demà, les persones més actives i representatives del seu barri podran optar a ser elegits al Consell de Districte.

Per uns Districtes participatius

Convé que els Districtes siguin elegits, però no és suficient. Cal que els ciutadans puguin participar, intervenir, informar-se cada dia. Avui vol potenciar abans que res la informació. La comunicació entre el Districte i els veïns: Oficina informativa oberta tot el dia, portar la informació al carrer, utilització dels mitjans més moderns de comunicació (vídeo, telex) i d'altres de més tradicionals però molt útils en el Districte (com la ràdio, els actes i debats públics, etc.). Els Centres

Un equip de treball integrat per tècnics i polítics està planificant el traspass de funcions i pressupostos als Districtes.

Cívics i el suport a la vida associativa han de permetre als ciutadans de trobar-se, tant per rebre servei com per influir en la vida municipal, especialment en la dels seus barris. Impulsarem la constitució de Consells Consultors d'entitats per formalitzar la relació dels Districtes amb les associacions i s'està preparant la regulació de drets concrets per fomentar la participació: audiència pública, iniciativa i consulta popular, etc.

La ciutat heretada té desigualtat i desequilibris. La descentralització ha de servir per combatre'ls.

La gestió municipal arrossega costos i malversacions derivats de la burocratització i de la distància respecte a l'usuari: la gestió des dels Districtes ha de millorar l'eficiència social i econòmica dels béns i serveis municipals.

El ciutadà es troba sovint desinformat i desarmat davant

de l'Administració: als Districtes ha de poder informar-se, assessorar-se, reclamar i intervenir en tots els assumptes del seu interès.

S'ha dit que la ciutat actual és insolidària, que hi floreix la solitud i que es debiliten els lligams entre els seus habitants: refent la vida col·lectiva dels barris i dels Districtes aconseguirem una ciutat més segura i en la qual els ciutadans se sentiran també més propers entre ells.

UNS DISTRICTES AMB COMPETÈNCIES I RECURSOS

La Descentralització seria una operació inútil si als Districtes no es podés decidir res, no es gestionessin directament els serveis, no hi hagués mitjans (locals, funcionaris, pressupost) per actuar en la direcció volguda pels seus ciutadans.

Aquesta és la tasca que ara hem iniciat: transferir funcions i serveis als districtes, adequar i ampliar les seues, traslladar-hi persones qualificades, elaborar un pressupost i un programa de Districtes...

És un procés relativament llarg, si es vol fer bé, una part del qual ja ha començat. Els districtes tenen actualment competències sobre alguns dels serveis dels quals donem compte en aquest article. Quan el procés s'acabi, una bona part d'aquests dependran i seran gestionats pels Consells de Districte.

La informació

Les oficines d'informació al públic de cada Districte funcionen de 9 a 15 i de 17 a 21 hores. S'hi pot trobar informació de tota mena sobre l'Ajuntament i la vida del Districte. En aquestes oficines el ciutadà es pot posar en contacte amb qualsevol indret de l'Ajuntament: Urbanisme, Hisenda, Padró, Neteja, etc. El telèfon d'informació general a la Casa Gran és el 318.25.25.

Urbanisme

El Districte és el responsable de conservar, reparar i reconstruir els seus espais urbans. El seu contacte directe amb la realitat urbana li permet conèixer-la dia a dia i assegurar la intervenció immediata. Això vol dir que els Serveis Tècnics no només han de poder informar els ciutadans sobre tots els aspectes urbanístics, sinó que han de garantir el manteniment i regeneració de la via pública, de enllumenat, clauverum, arbrat, elements de mobiliari urbà, senyalitzacions, edificis públics, etc.

L'àmbit del Districte és també el més adequat perquè les decisions sobre planejament local i la seva posterior gestió, es facin amb la participació dels veïns afectats i el coneixement exacte de tota la informació necessària.

De forma progressiva, el Districte s'anirà responsabilitzant també de concedir llicències i d'inspeccionar els seus resultats. El control d'obres i d'indústries, per tant, s'apropararà i es farà més eficaç.

Consum

Les queixes i denúncies sobre la qualitat dels productes de consum i les condicions sanitàries seran canalitzades pels equips dels Consells, i resoltes directament quan això estigui al seu abast. És evident que el districte, com l'organisme que es troba més a prop de l'usuari dels establiments d'alimentació i mercats generals, pot dur-ne a terme la inspecció i el control d'una manera més eficaç.

L'extensió dels serveis als barris va ser un dels objectius de l'anterior Ajuntament. Ara cal traspassar la gestió d'aquests serveis als districtes.

Neteja

La neteja de la Ciutat és organitzada per Districtes, a cadascun d'ells hi ha un responsable que controla la seva eficàcia i coordina els equips. El Districte ha d'inspeccionar els resultats amb els seus tècnics i, en especial, recollir les queixes i suggeriments dels ciutadans.

La neteja de solars privats, que sovint perjudiquen els veïns per la seva brutícia, és ordenada pel Districte, que pot, en cas de deobediència, actuar directament.

Els elements de mobiliari urbà de neteja -papereres i pipicans- s'instal·len directament des del Districte.

Escoles

En matèria escolar el Districte ha de col·laborar en la previsió de les necessitats d'escolarització, l'actualització del cens escolar i en la matriculació dels alumnes. També en la informació i recepció de les sol·licituds de beques, exempcions i bonificacions de taxes escolars i en la utilització de les aules, fora de horari escolar, per activitats ciutadanes.

Els ciutadans s'han d'adreçar a les seues dels Districtes per tal d'informar-se sobre tots aquests temes.

Centres cívics

A mesura que es vagin acabant les obres dels Centres Cívics que actualment estan en construcció, s'aniran passant als districtes totes les competències i les corresponents dotacions pressupostàries de personal. En el proper pressupost ordinari -any 1985- tindran ja en les seves partides les dotacions que corresponguin als centres cívics en funcionament i, per tant, dependrà d'ells la promoció i la coordinació de totes les activitats, així com l'aprovació, dins la normativa general, dels reglaments interns de cada centre.

Els Centres Cívics són centres de trobada i de convivència, tant a nivell individual, com associatiu, on es combinen els serveis estables, dependents de l'Administració -centres de serveis socials, casals de jubilats, joves, etc.- amb els actes puntuals i tallers promoguts bàsicament per les diverses entitats del districte.

Dins del programa municipal per a quatre anys, es preveu l'existència d'un mínim d'un Centre Cívic per a cada Districte.

Sanitat

En el terreny de la Salut Pública el Districte assumirà la realització de vacunacions individuals, les revisions mèdiques i odontològiques i les inspeccions als centres d'ensenyament. Atendrà, també, la realització de les prestacions sanitàries als Centres d'Assistència Primària, la col·laboració en campanyes sanitàries generals, la tasca d'inspecció amb l'aplicació de les mesures sancionadores i correctores que corresponguin, la liquidació de les taxes, etc...

Esports

Ja que la pràctica de l'esport a les instal·lacions esportives municipals té, gairebé en tots els casos, un interès molt local, el dels veïns que hi viuen a prop, és lògic que la gestió, conservació i cura d'aquestes instal·lacions, així com també la concessió de subvencions i premis per competicions esportives, siguin a càrrec del Districte i dels ciutadans interessats en participar-hi.

També correspon als Districtes la promoció de nous centres esportius, en cas que el Districte en sigui deficienci.

Altres serveis personals

Al Districte li correspon també la promoció, organització i subvenció d'activitats culturals d'interès local, i a més, la creació i el manteniment d'equipaments culturals en els barris.

Pel que fa a Serveis Socials el Consell ha de gestionar tots els centres del seu territori: casals i residències per a jubilats, col·leccions infantils, educadors de carrer, etc...

L'àmbit dels serveis personals, -en el qual també s'inclouen els centres cívics, la joventut, els esports, l'ensenyament i la sanitat- necessita un organisme, com és el districte, que es trobi més a prop del ciutadà. El veï que els rep desitja que des del districte se li resolguin tots els problemes relacionats sense necessitat de recórrer a altres instàncies allunyades del seu àmbit.

Des de la Plaça de Sant Jaume

La Barcelona de demà

DISTRICTES, ÀREA METROPOLITANA I CATALUNYA

per Pasqual Maragall

La Barcelona real és una suma de barris, de zones històriques i urbanístiques amb personalitat pròpia.

En uns casos es tracta de antigues parròquies barcelonines, que després van ser municipis i que, amb l'ocupació moderna del Pla de Barcelona en el curs del segle passat, van tornar a la ciutat. En d'altres són grans barris des resultant del creixement del nostre segle, en especial dels darrers trenta anys. Aquest creixement ha creat, de fet, una ciutat que s'estén del Llobregat al Maresme, recolzada en la serra de Collserola, que envoltada pel tercer cinturó, és el gran parc comú a Barcelona i a la seva rodalia.

La Barcelona heretada va néixer amb força però amb injustícia, és una gran ciutat plena de desigualtats i desequilibris, tant en el si del terme municipal com a la perifèria de la ciutat. Durant molts anys els seus habitants, els veïns, han lluitat i s'han organitzat per defensar-se i millorar els seus barris i la seva ciutat. En els darrers 4 anys els Ajuntaments democràtics, amb unes circumstàncies econòmiques molt més difícils que en el passat, han abordat amb decisió la necessitat de millorar l'urbanització i els serveis per a tots. És natural que uns i altres defensin la personalitat dels seus barris i ciutats i que temin la repetició d'un procés metropolità caòtic.

L'Ajuntament de Barcelona, el seu equip de govern, està convençut que la història passada ni s'ha de repetir ni es pot repetir, és a dir, la política municipal s'ha de fer amb l'acord i la cooperació dels habitants i per servir-los a tots. Però també estem convençuts que, de la mateixa manera que Barcelona no pot oblidar la realitat múltiple dels seus districtes i barris, tampoc no podem oblidar els lligams estrets que uneixen Barcelona amb el seu territori

circumdat, territori que ja era el del Consell de Cent, que s'estenia de Mongat a Castellefels.

Ara hem engegat un ambiciós projecte de descentralització: els 10 Districtes de Barcelona, més propers als ciutadans, ens permetran aconseguir una gestió municipal més eficient, més justa i més comunicativa. També són la demostració rotunda de la voluntat decidida del Consistori de sumar i de fer particeps tots els ciutadans, totes les entitats i les forces polítiques representatives. En el marc de la Carta Municipal, els Districtes seran elegits i ara ja ens hem adaptat a aquest principi atribuint la presidència dels Consells de Districte al Grup polític municipal que va obtenir més vots en el Districte.

La descentralització ha de facilitar, així mateix, l'acord de Barcelona amb el seu entorn, el pacte metropolità. Els problemes són els mateixos, els grans serveis s'han de gestionar en comú, cal redistribuir les inversions cap a la perifèria i és just que els grans projectes de Barcelona siguin debatuts pels municipis que després, d'una forma o d'una altra, en resultaran afectats. El Consell Metropolità haurà de ser elegit, en el futur, pels Districtes i pels municipis de l'àrea metropolitana, en el marc d'unes relacions igualitàries i per dur a terme una política més justa en el territori.

La Barcelona descentralitzada i metropolitana, aleshores, estarà en millors condicions per aparèixer davant de Catalunya com la capital impulsora però no dominadora, creadora però no explotadora. En donar al seu interior un exemple d'equilibri i de respecte als barris i a les perifèries, les relacions amb el conjunt de comarques i ciutats de Catalunya seran més confiades i no podran ser utilitzades de posicions demagògiques que vulguin enfrontar territoris o per fer injustificades campanyes antibarcelonines.

Barcelona vol contribuir, amb el seu exemple, a construir una Catalunya més equilibrada i més solidària. La descentralització comença avui als districtes, però els principis que l'informen valen per a tot Catalunya.

Pel Maragall

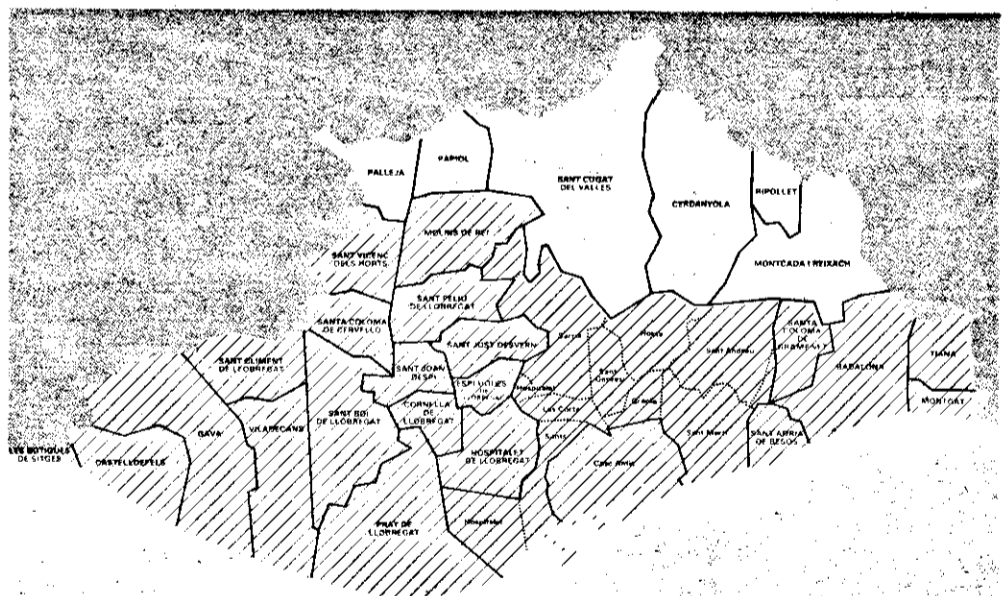
UNA PERSPECTIVA HISTÒRICA

El territori de la ciutat de Barcelona, probablement des del segle X, comprèn des del Besòs al Llobregat. Al segle XIII la jurisdicció de Barcelona s'estén des de Montgat i el Coll de Finestrelles, fins a Molins de Rei i Castellefels, entre el mar i Collserola, com consta explícitament en els Usatges. És la Barcelona del Consell de Cent que es mantindrà fins al 1716, en un territori que és tres vegades més gran que l'actual.

Aquesta Barcelona comprenia, per una part, el recinte emmurallat, voltat d'una zona buida ("polèmica"), en la qual després va construir-se l'Eixample, i per l'altra, un conjunt de nuclis i parròquies "foranís" (com St. Martí de Provençals, Sant Joan d'Horta, Sta. Maria de Sants, St. Andreu de Palomar, Badalona, Sta. Coloma de Gramenet, St. Feliu de Llobregat, Gavà, Castellefels, St. Boi, etc.). A partir dels segles XIII - XIV es comença a distingir un terme intermediari entre el territori de Barcelona descrit i la ciutat estreta (a l'interior de les muralles).

Al final de la guerra de successió no solament va suprimir-se la llibertat i l'autonomia de Catalunya. Lògicament va succeir el mateix amb Barcelona. Inmediatament després de la caiguda de la ciutat (l'onze de setembre del 1714) queda dissolt el Consell de Cent i es treuen "els furs i privilegis" de la ciutat. El decret de nova planta (1716) redueix la ciutat al territori intra-murs (l'actual Ciutat Vella) i a la "zona polèmica" actualment l'Eixample.

La reinteegració d'Horta (1904) i de Sarrià (1921) i, més endavant, de tres petites zones de St. Adrià (1929), de l'Hospitalet (1933) i de Sta. Coloma (1943) acaba de definir el terme municipal actual. El planejament territorial i urbanístic del segle XX pretén abastar l'antic territori del Consell de Cent, que correspon més a la ciutat real que al terme municipal.

- Territori de Barcelona del S. XIII al 1716 (Consell de Cent)
- Barcelona a partir del 1921. Casc Antic i municipis agregats
- Barcelona al 1716
- L'àmbit actual de la Corporació Metropolitana (Pla del 53)

Els límits de la Barcelona del Consell de Cent pràcticament coincideixen amb els de l'Àrea Metropolitana actual.

El nou pla general de 1974 definirà el territori de l'actual Corporació Metropolitana (1976) que comprèn Barcelona i 26 municipis del seu entorn immediat, el territori de l'Edat Mitjana, amb inclusió de 4 municipis del Vallès, és a dir, de l'altre costat de Collserola. La gran regió metropolitana o de planejament, malgrat que va ser objecte d'un pla als anys seixanta, no ha arribat a organitzar-se mai (encara que des de fa anys es parla de la possi-

bles de St. Adrià (1929), de l'Hospitalet (1933) i de Sta. Coloma (1943) acaba de definir el terme municipal actual. El planejament territorial i urbanístic del segle XX pretén abastar l'antic territori del Consell de Cent, que correspon més a la ciutat real que al terme municipal.

A començaments dels anys trenta el "pla regional" de Rubió i Tudurí, el Pla Macià o Le Corbusier i la divisió territorial a Catalunya en comarques i regions, reconeixen l'existència d'una Barcelona real que va de Montgat al delta del Llo-

brejat i d'una regió de planejaments molt més gran.

El Pla Comarcal de 1953 i el nou pla general de 1974 definirà el territori de l'actual Corporació Metropolitana (1976) que comprèn Barcelona i 26 municipis del seu entorn immediat, el territori de l'Edat Mitjana, amb inclusió de 4 municipis del Vallès, és a dir, de l'altre costat de Collserola. La gran regió metropolitana o de planejament, malgrat que va ser objecte d'un pla als anys seixanta, no ha arribat a organitzar-se mai (encara que des de fa anys es parla de la possi-

bles de St. Adrià (1929), de l'Hospitalet (1933) i de Sta. Coloma (1943) acaba de definir el terme municipal actual. El planejament territorial i urbanístic del segle XX pretén abastar l'antic territori del Consell de Cent, que correspon més a la ciutat real que al terme municipal.

bles de St. Adrià (1929), de l'Hospitalet (1933) i de Sta. Coloma (1943) acaba de definir el terme municipal actual. El planejament territorial i urbanístic del segle XX pretén abastar l'antic territori del Consell de Cent, que correspon més a la ciutat real que al terme municipal.

bles de St. Adrià (1929), de l'Hospitalet (1933) i de Sta. Coloma (1943) acaba de definir el terme municipal actual. El planejament territorial i urbanístic del segle XX pretén abastar l'antic territori del Consell de Cent, que correspon més a la ciutat real que al terme municipal.

bles de St. Adrià (1929), de l'Hospitalet (1933) i de Sta. Coloma (1943) acaba de definir el terme municipal actual. El planejament territorial i urbanístic del segle XX pretén abastar l'antic territori del Consell de Cent, que correspon més a la ciutat real que al terme municipal.

bles de St. Adrià (1929), de l'Hospitalet (1933) i de Sta. Coloma (1943) acaba de definir el terme municipal actual. El planejament territorial i urbanístic del segle XX pretén abastar l'antic territori del Consell de Cent, que correspon més a la ciutat real que al terme municipal.

bles de St. Adrià (1929), de l'Hospitalet (1933) i de Sta. Coloma (1943) acaba de definir el terme municipal actual. El planejament territorial i urbanístic del segle XX pretén abastar l'antic territori del Consell de Cent, que correspon més a la ciutat real que al terme municipal.

bles de St. Adrià (1929), de l'Hospitalet (1933) i de Sta. Coloma (1943) acaba de definir el terme municipal actual. El planejament territorial i urbanístic del segle XX pretén abastar l'antic territori del Consell de Cent, que correspon més a la ciutat real que al terme municipal.

bles de St. Adrià (1929), de l'Hospitalet (1933) i de Sta. Coloma (1943) acaba de definir el terme municipal actual. El planejament territorial i urbanístic del segle XX pretén abastar l'antic territori del Consell de Cent, que correspon més a la ciutat real que al terme municipal.

bles de St. Adrià (1929), de l'Hospitalet (1933) i de Sta. Coloma (1943) acaba de definir el terme municipal actual. El planejament territorial i urbanístic del segle XX pretén abastar l'antic territori del Consell de Cent, que correspon més a la ciutat real que al terme municipal.

bles de St. Adrià (1929), de l'Hospitalet (1933) i de Sta. Coloma (1943) acaba de definir el terme municipal actual. El planejament territorial i urbanístic del segle XX pretén abastar l'antic territori del Consell de Cent, que correspon més a la ciutat real que al terme municipal.

L'ANTIGA CASA DE LA PLAÇA BONSUCCÈS, NOVA SEU DEL CONSELL

Ja, des d'ara, el vell edifici de la Plaça del Bonsuccès -que en el seu temps fou convent de monges i caserna de sanitat- és la seu del nou Districte 1. Com se sap, aquesta nova demarcació anomenada també Ciutat Vella, és el resultat de la unificació -segons la nova estructuració de Barcelona- de l'antic Districte I amb el V, és a dir, amb el Raval.

En aquest edifici es reno- va, cada dia, tota una dinàmica administrativa encarregada del normal funcionament del Districte. Tot fent memòria, direm que a la seu de la Plaça Bonsuccès es reunirà, a partir d'ara, el Consell Municipal -que funciona a través del ple i de la comissió permanent- i que és integrat per quinze consellers -8 del PSC, 3 de CIU, 2 d'AP, 1 d'ERC i 1 del PSUC-.

Recordarem, també, que les tasques del Consell estan configurades mitjançant dues grans àrees: la de Serveis Personals -integrada per les comissions de Serveis Socials, Cultura, Ensenyament, Joven- tut i Esports- i la d'Urbanis- me i Obres Públiques, que s'organitza a través de les comissions d'Urbanisme i de Transport, Circulació, Parcs i Jardins.

S'habilitarà la planta baixa per a serveis públics

Tornem però a la seu del Districte Ciutat Vella, on fins ara hi havia l'administració del Raval. Aquest edifici, que mal- grat les seves peripècies histò- riques es troba ben acondicio- nat -la seva restauració és prou recent- és el punt de referen- cia de diversos serveis al ciu- tadà.

Actualment disposa d'un destacament de la Guàrdia Urbana -això variarà a mig ter- mini, i hi haurà diverses possi- bilitats de situació. Hi ha tam- bé una oficina de Rehabilita- ció de l'Habitatge on totes aquelles persones que desit-

Les oficines del Consell estan obertes a tothom.

gin acollir-se a les condicions que ofereix l'Ajuntament per a la transformació i millora del seu habitatge hi troben l'ade- quada informació.

El veí trobarà també, a la Plaça Bonsuccès, tot un seguit de serveis d'atenció al públic com són permisos, certificats, llicències relacionades amb la

via pública i la circulació, lli- cències d'obres menors, i, el que és prou important per als jubilats, l'obtenció de la tar- geta rosa per a viatjar de franc en els transports públics.

El Consell de Districte, ha decidit, per tal de millorar les seves tasques d'informació i

d'atenció directa als veïns, fer les obres necessàries per instal- lar tots els serveis esmentats a la planta baixa de la seu del Districte. Al mateix temps ha creat el servei d'informació que, a través del telèfon 318.96.20, respon a qualsevol qüestió que es refereixi al dis- tricte o al municipi.

GUIA DE SERVEIS AL DISTRICTE

GUÀRDIA URBANA

Pl. del Poeta Boscan. Tels. 319 42 09, 317 70 16.
Pl. Bonsuccès, 3. Tel. 318 68 42.

MERCATS

Mare de Déu del Carme. - Cid. Tel. 241 49 58.
Mercat de la Boqueria.
Rambla de les Flors. Tel. 318 25 84.
Mercat de Santa Caterina.
Pl. de Santa Caterina, 2. Tel. 319 21 35.
Mercat de la Barceloneta.
Pl. de la Font. Tel. 319 24 71.

CASALS DE JOVES

Casal de Joves del Raval.
Erasmus Janer, 8. Tel. 242 54 03.
Casal Infantil i Juvenil "El Fanal".
Tantarantana, 8. Tel. 315 19 35.
Casal Infantil "El Vidre".
Vidre, 6. 1r 2.

SERVEIS SOCIALS

Centre de Serveis Socials "Erasmus Janer".
Erasmus Janer, 8. Tapias, 6.
Centre de Serveis Socials de la Barceloneta.
Andrea Doria s/n. Tel. 319 36 43.
Equip d'informació i Orientació sobre Alcoholisme i altres Toxicomanies. - Andrea Doria, s/n.
Casal d'Infants del Raval. - Sant Rafael, 19.
Centre Joan Salvador Gavina.
Nou de la Rambla.
Centre Obert Juvenil i Infantil. -
Nou de la Rambla, 46. Tel. 330 51 19.
Casal d'Avis "Joaquim Costa".
Joaquim Costa, 61.
Casal d'Avis "Josep Trueta".
Sant Pacià, 9. Tel. 329 86 02.
Llar de Vells. - Abaxadors, 9.
Taller Artesà del Pi. - Placeta del Pi, 2. Tel. 318 95 44.

SANITAT

Hospital del Mar. - Pg. Marítim s/n. Tel. 309 22 08.

INSTAL·LACIONS ESPORTIVES

Pista de Bàsquet i Handbol.
Pl. del Poeta Boscan. Tel. 310 05 46.
Piscina Municipal i Frontó.
Pg. Marítim. Tel. 309 34 12.
C.P. Castella. - Pl. de Castella, 8. Tel. 302 08 35.
Complex Esportiu Folch i Torres.
Pl. Folch i Torres. Tel. 241 01 22.
Pista poliesportiva Sant Pau. - Sant Pau, 97.
C.P. Collaso i Gil. Bàsquet.
Sant Pau, 101. Tel. 241 00 98.
C.P. Garcia Morato. Gimnàs.
Av. Drassanes, 8. Tel. 318 97 33.
C.P. Baixeras. Gimnàs. - Via Laietana, 11.
Pista Petanca. - Pg. Picasso.
Poliesportiu Circumval·lació. Hanbol futbol sala, bàsquet. Pg. de la Circumval·lació.

Circuit de "footing". - Parc de la Ciutadella.
Poliesportiu del carrer Aurora. - Aurora, 24.

ESCOLES D'ADULTS

Escola d'Adults "Francesc Layret".
Passatge Sant Bernat, 8. Tel. 317 00 44.

ESCOLES BRESSOL I GUARDERIES

Guarderia de l'Hospital del Mar.
Pg. Marítim s/n. Tel. 309 22 08.
Escola Bressol Municipal Puigmal.
Comerc, 5. Tel. 310 18 97.

PARVULARIS I E.G.B.

Parvulari Narcís Monturiol. - Pte. Sant Bernat, 8.
Parvulari Montessori. - Ataulf, 12. Tel. 315 04 54.
Parvulari Drassanes.
Portal de Sta. Madrona, 5. Tel. 301 16 92.
Parvulari Puigmal. - Comerc, 42. Tel. 319 72 70.
C.P. Alexandre Gali. - Andrea Doria, 71. Tel. 315 43 02.
C.P. Lepanto. - Pg. Marítim s/n. Tel. 319 37 93.
C.P. Verge del Mar.
Pl. del Poeta Boscan. Tel. 319 42 02.
C.P. Ntra. Sra. del Pilar.
Pg. Circumval·lació, 5. Tel. 319 58 47.
C.P. Ntra. Sra. de la Mercè.
Avinyyó, 44. Tel. 302 08 90.
C.P. Rubén Darío. - Rda. Sant Pau, 38. Tel. 242 92 03.
C.P. Milà i Fontanals. - Angels/Carme. Tel. 242 70 38.
C.P. Garcia Morato.
Av. Drassanes, 8-10. Tel. 318 97 33.
C.P. Collaso i Gil. - Sant Pau, 101. Tel. 241 00 98.
C.P. Castella. - Pl. Castella, 8. Tel. 302 08 35.
C.P. Cervantes.
Sant Pere Més Baix, 31. Tel. 319 15 26.
C.P. Baixeras. - Via Laietana, 11.
C.P. Jaume Balmes. - Carme, 31. Tel. 301 75 87.
C.P. Colòmbia. - Unió, 15. Tel. 318 14 30.

El Centre de Serveis Socials Erasmus Janer és un dels nous equipaments creats al Districte.

Carta del Regidor

EL FUTUR ES DIU QUALITAT DE VIDA

Rodolf Guerra

En dir que volem "un dis- tricte amb una més gran qualitat de vida" com a resposta a la pregunta "com voldríeu el futur dels nostres barris?" algú podria pensar que estem apro- fitant un tòpic. Una cantarella prou sentida. Tanmateix, si ens endinsen de manera decida- da i seriosa en els proble- mes dels nostres carrers i de les nostres places, de les nostres cases, de les nostres boti- gues, en els problemes hu- mans i quotidians dels nostres veïns, podem adonar-nos que, això, la qualitat de vida, és una necessitat inajornable i no pas un tòpic de cantarella.

Tenim davant un districte format per diversos barris. Uns amb una personalitat, amb una entitat prou definida -el Raval o la Barceloneta en són un bon exemple-. D'altres sectors de la Ciutat Vella, però, no tenen una delimitació exacta. Són i no són barridats, mal- grat que per qüestions con- vencionals podem parlar de la Ribera, del Casc Antic o del Barri Gòtic. I això no vol dir que els veïns que els habiten no tinguin una clara conscièn- cia de pertànyer a una comu- nitat amb tots els seus proble- mes a que ens referim abans: de qualitat de vida.

Calen solucions per a tots els barris del Districte -això és evident- però d'una mane- ra més palesa ens neguiteja tot aquest sector de la Ciutat Ve- lla que, al mateix temps que té les seves "pròpies identi- tats" -Santa Maria, Santa Ca- terina, Sant Just i Pastor, el Call, etc.- és considerat com a centre de la ciutat, rovell de l'ou, patrimoni de tot Barcelo- na. Cal que la universalitat i

l'especificitat d'aquests barris es complementin i no pas que s'exclouguin. Que un ciutadà que passegi per la plaça de Sant Jaume, tot admirant els seus palaus, sàpiga que a les cases del voltant hi viuen d'al- tres ciutadans que són, al ma- teix temps, veïns d'uns barris. I, d'altra banda, que aquests veïns tinguin consciència de participar en una zona de la ciutat que, tot i la seva condi- ció de centre neuràlgic, té dret a tenir els seus espais d'esbar- jo, els seus centres socials, els seus centres civics, els seus ca- sals d'avis i de joves. Una part de la ciutat que ha d'allunyar, també, l'amenaça de la margi- nalitat.

Es per això que el Consell del Districte va encarregar un estudi per a la futura remodel- lació d'allò que se'n diu Barri Gòtic. D'això ja us en donà- vem compte en el "Full" anterior: aprofitar vells palaus, el sòl de cases que s'enderro- quen, eixamplar cap a d'altres indrets les activitats comer- cials, remodelar habitatges. És així com entenem la qualitat de vida. És així com estem dis- senyant el futur dels nostres barris.

R.G.

AJUNTAMENT DE BARCELONA

CIUTAT VELLA

FULL INFORMATIU DEL CONSELL MUNICIPAL DE CIUTAT VELLA - DISTRICTE 1

La Barceloneta, El Barri Gòtic, El Casc Antic, El Raval, La Ribera.

IMPRES POSTAL SENSE ADREÇA

D'ahir a demà

LA BARCELONA HISTÒRICA

El nom mateix del Districte 1, Ciutat Vella, defineix de manera prou clara el seu con- tingut històric. Amb els apèn- dixs de la Ciutadella i de la Barceloneta, el seu perímetre actual respon bàsicament al de la ciutat romana, medieval i moderna, bé que des de ben aviat anaren apareixent fora murs nuclis de població que donaren lloc a poblacions o a barris que portarien durant uns anys una vida pròpia, sem- pre, però, íntimament relacio- nada amb Barcelona.

A la darrerria del segle I a.e., els romans fundaren, al cor de la Ciutat Vella, al mont Tà- ber, la Colonia Julia Augusta Paterna Faventia Barcino, nu- cli inicial d'una urbs que, dos o tres-cents anys més tard, as- soliria quatre o cinc mil habi- tants. La ciutat romana tenia una forma rectangular de qua- tre-cents per tres-cents metres i una superfície de dotze hec- tàrees. Un dels eixos de la ciu- tat anava des de la plaça Nova al portal del Regomir, i un al- tre, des de la plaça de l'Àngel al carrer d'Avinyyó.

Durant el segle X, la pobla- ció augmentà i anaren sorgint nuclis com els de Santa Maria de les Arenes o del Mar i San- ta Maria dels Reis o del Pi, extramurs, que es consolid- ren (viles noves) a la centúria

següent. Més enllà es forma- ren les parròquies de Sant Vi- cenç de Sarrià i de Sant An- dreu del Palomar. Al segle XI sorgiren Sant Martí de Pro- vençals, Santa Eulàlia de Vila- piscina, Sant Joan d'Horta, Sant Gervasi i Santa Eulàlia Provençana.

El recinte urbà format a l'in- terior de les muralles roma- nes quedà petit i obligà, al se- gle XIII, a fer una nova mura- lla. La tasca començà per la construcció de la muralla de la Rambla, al llarg de la qual s'obriren els portals de Santa Anna, Porta Ferrissa, de la Bo- queria, dels Ollers i de Frame- nors o de la Drassana. Un al- tre pany de mur anava des de la plaça de Catalunya fins a la Ciutadella. Hom hi obri el por- tal dels Orbs o de l'Àngel, de Jonqueres, el Portal Nou i el de Sant Damià o Sant Daniel.

El creixement urbà, mai no deturat en aquests segles, obli- gà, a partir del 1374, a bastir un nou recinte que acollís els nuclis apareguts a la zona del Raval, extramurs de la Rama- lla. L'anomenada tercera mu- ralla seguia, des del carrer de Tallers, l'actual Ronda de Sant Antoni, la Ronda de Sant Pau i el Paral·lel fins a les Drassa- nes. Hom hi obri tres portals: el de Santa Madrona, prop de

les Drassanes, el de Sant An- toni i el de Tallers. Barcelona tenia aleshores uns 40.000 habitants i era una ciutat viva, amb una poderosa activitat gremial centrada so- bretot en les fàbriques de tei- xits. Possia també una inten- sa vida cultural i espiritual i acollia una gran quantitat d'in- stitucions religioses.

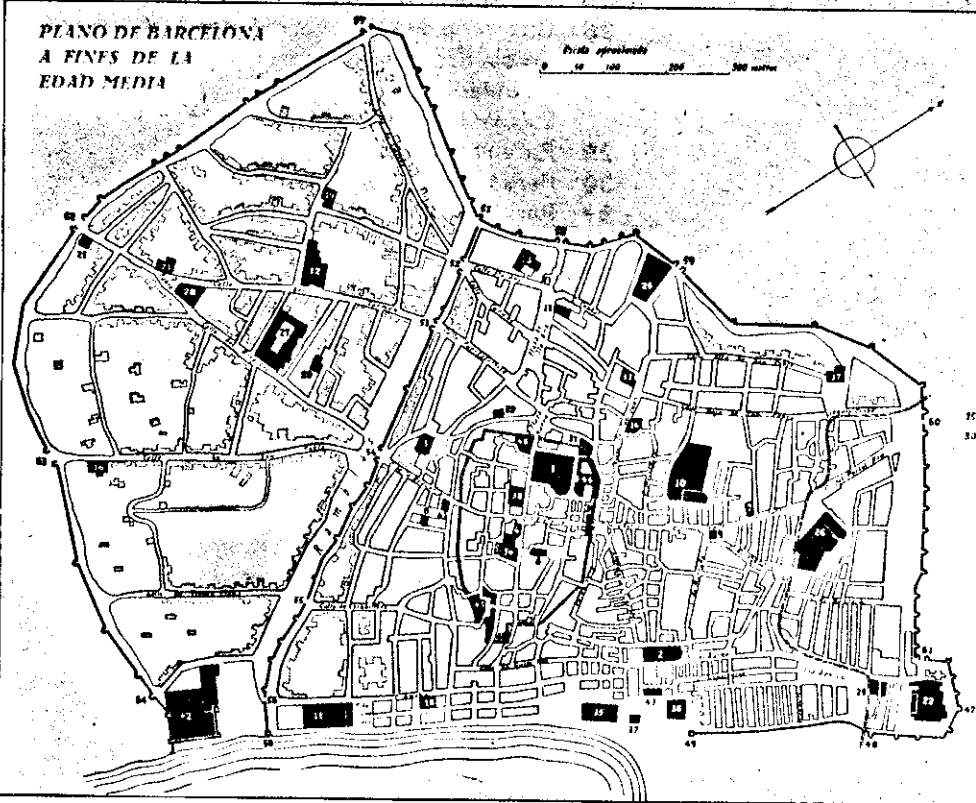
El perímetre del segle XIV no fou totalment omplert fins molt avançat el segle XVIII. Amb la Ciutadella, construï- da per Felip V com a fortalesa defensiva, després de la desfe- ta de 1714, i convertida en parc ja al segle XIX, i el creixement del barri marítim de la Barce- loneta, exponent clar de la plenitud mercantil de la ciutat al segle XVIII, quedà configu- rat plenament l'àmbit que acull avui el Districte primer de Barcelona. Es tracta, doncs, d'un Districte que des del punt de vista històric s'identifica ple- nament amb allò que fou la vida política, urbana, cultural i social de Barcelona durant molts segles.

Jaume Sobrequés

La seu del Consell Municipal de Ciutat Vella, a la plaça Bonsuccès, serà com un petit ajuntament per als habitants del nou districte. Un districte del qual, en aquest número especial del "Full Informatiu", oferim una àmplia informació amb mapes, història, guies de serveis, etc.

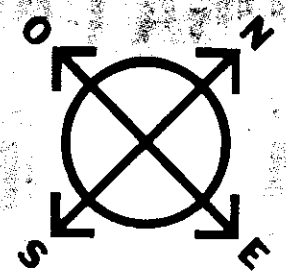
LA NOVA DIVISIÓ TERRITORIAL DE BARCELONA

El nou districte coincideix pràcticament amb la Barcelona de l'Edat Mitja.

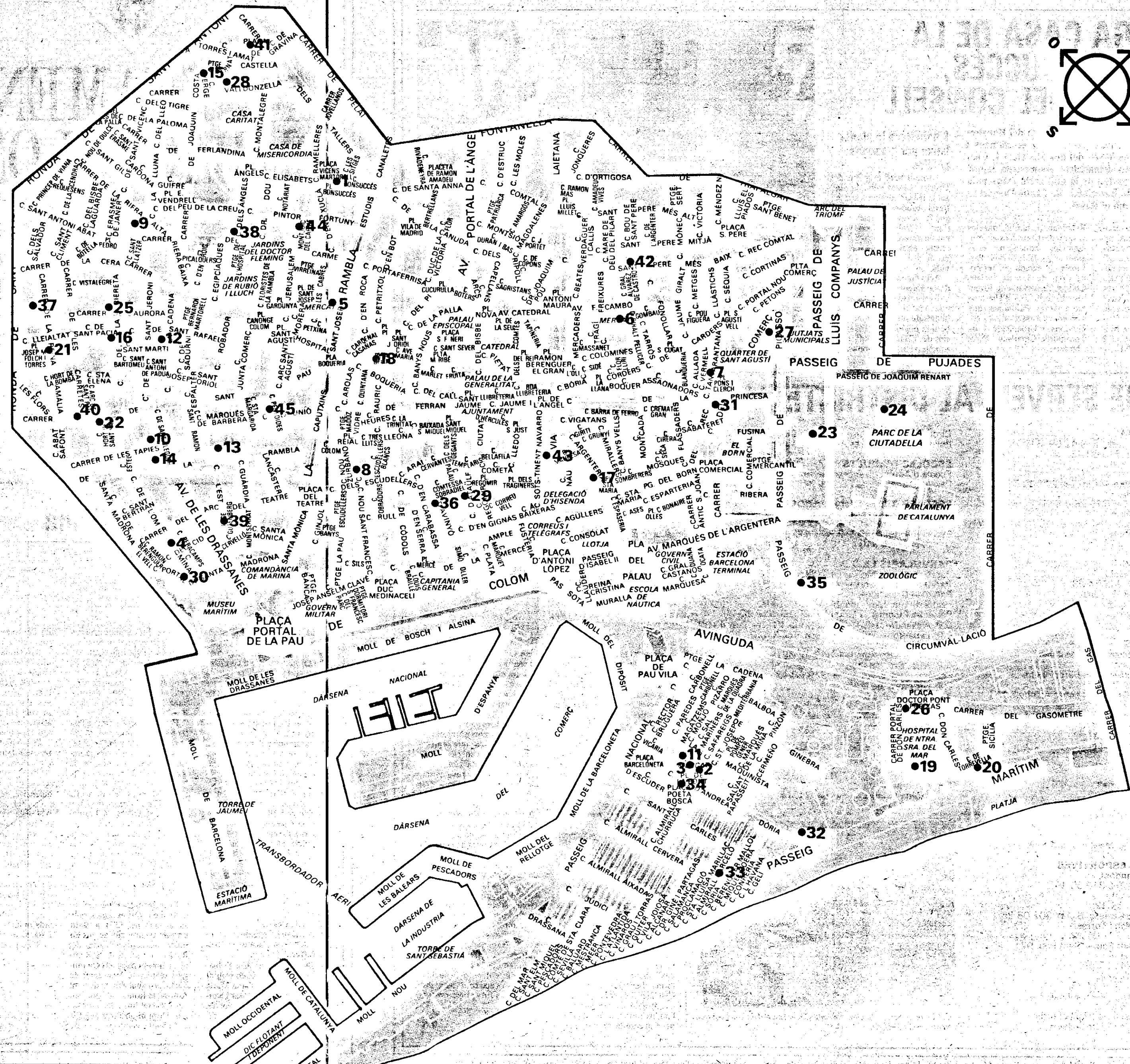
1. CIUTAT VELLA

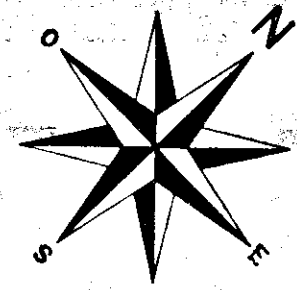
Habitants	118.940
Superfície	386.2 Hes.
Seu	Plaça Bonsuccés, 3 Tel. 318.96.20
President	Rodolf Guerra i Fontana
Barris	El Raval, El Casc Antic, El Barri Gòtic, La Ribera, La Barceloneta

SERVEIS DEL DISTRICTE

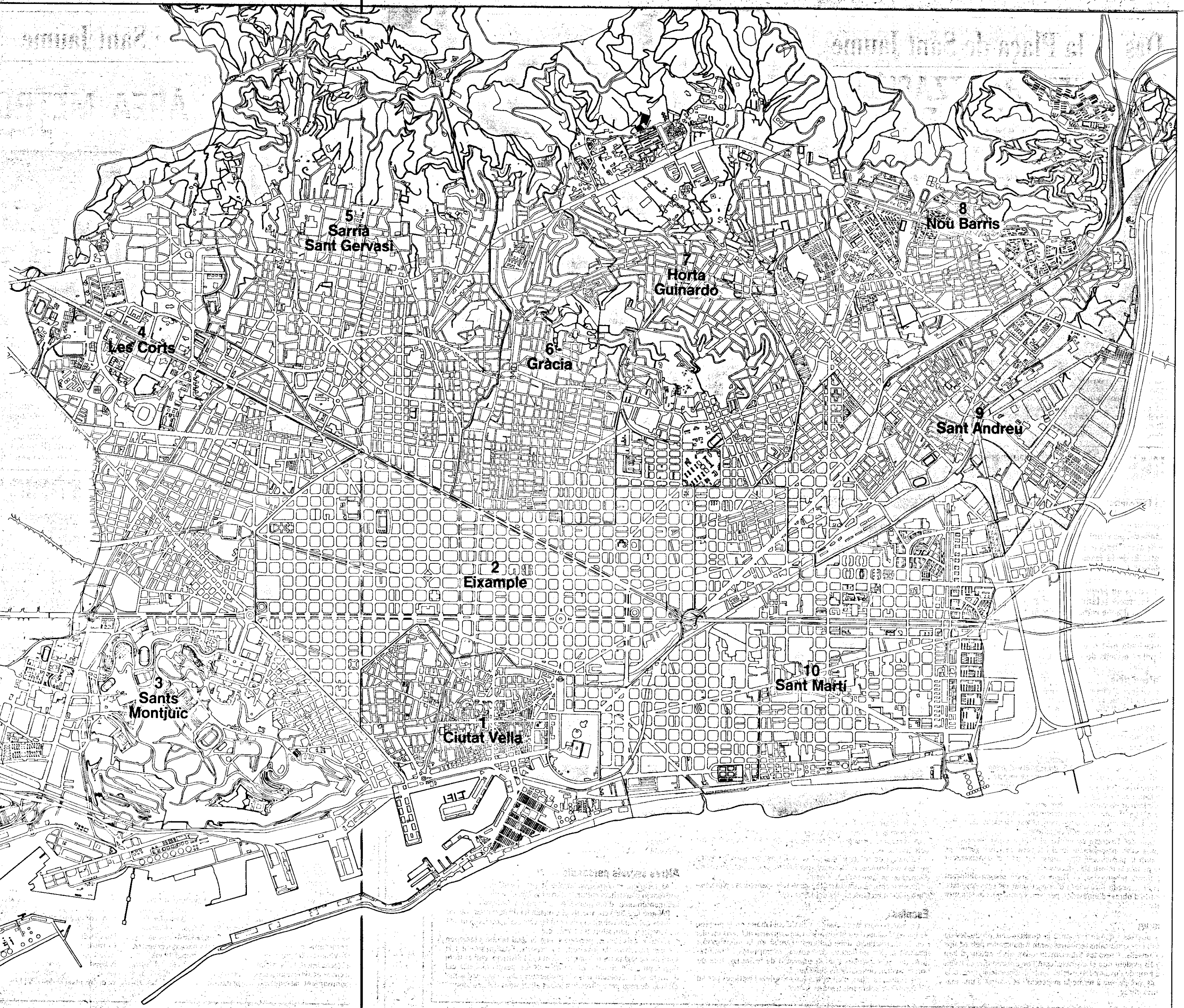
- 1 Consell Municipal de Ciutat Vella.
Guàrdia Urbana
- 2 Guàrdia Urbana de la Barceloneta
- 3 Mercat de la Barceloneta
- 4 Mercat de la Mare de Déu del Carme
- 5 Mercat de la Boqueria
- 6 Mercat de Santa Caterina
- 7 Casal Infantil i Juvenil "El Fariàl"
- 8 Casal Infantil "El Vidre"
- 9 Centre de Serveis Socials "Erasmus Gener"
- 10 Casal de Joves del Raval
- 11 Centre de Serveis Socials de la Barceloneta
Equip d'Informació i Orientació
sobre Alcoholisme i altres Toxicomanies
- 12 Casal d'Infants del Raval
- 13 Centre "Joan Salvador Gavina"
- 14 Centre Obert Infantil i Juvenil
- 15 Casal d'Avis "Joaquim Costa"
- 16 Casal d'Avis "Josep Trueta"
- 17 Llar de Vells
- 18 Taller Artesà del Pi
- 19 Hospital del Mar
- 20 Piscina Municipal i Frontó
- 21 Complex Esportiu "Folch i Torres"
- 22 Pista Poliesportiva "Sant Pau"
- 23 Pista de petanca del Passeig Picasso
- 24 Circuit de "footing" del Parc de la Ciutadella
- 25 Poliesportiu del carrer Aurora
- 26 Guarderia de l'Hospital del Mar
- 27 Escola Bressol Municipal Puigmal
- 28 Parvulari Narcís Monturiol
Escola d'Adults Francesc Layret
- 29 Parvulari Montessori
- 30 Parvulari Drassanes
- 31 Parvulari Puigmal
- 32 Col·legi Públic Alexandre Gali
- 33 C.P. Lepanto
- 34 C.P. Verge del Mar. Pista de bàsquet i hánbol
- 35 C.P. Ntra. Sra. del Pilar
Poliesportiu de la Circumval·lació
- 36 C.P. Ntra. Sra. de la Mercè
- 37 C.P. Rubén Darío
- 38 C.P. Milà i Fontanals
- 39 C.P. García Morato. Gimnàs
- 40 C.P. Collaso i Gil. Instal·lacions esportives
- 41 C.P. Castilla. Instal·lacions esportives
- 42 C.P. Cervantes
- 43 C.P. Baixeras. Gimnàs
- 44 C.P. Jaume Balmes
- 45 C.P. Colòmbia.

Ajuntament de Barcelona
Pla de la Ciutat. 1984

Barcelona
10 vegades millor

Des de la Plaça de Sant Jaume

LA DESCENTRALITZACIÓ O LA DEMOCRÀCIA PRÀCTICA

per Jordi Borja

Es diu que la ciutat és ingovernable i l'Administració molt llunyana i poc accessible. I també que el canvi democràtic s'ha notat poc en la vida quotidiana i que gairebé res no ha canviat. Altres afegixen que fins i tot hi ha menys receptivitat, potser perquè amb el canvi polític el moviment crític de les entitats ciutadanes gairebé s'ha esvaït. S'insisteix que cada dia hi ha més problemes per a resoldre i que els representants elegits per tots els ciutadans no fan, o no poden fer el que s'es-perava.

Segurament aquestes crítiques i d'altres que puguin fer-se, tenen la seva part de raó i la seva part d'exageració. En qualsevol cas, és una obligació per a un Ajuntament democràtic, fer la ciutat més governable en interès de tots, apropar al màxim l'Administració als ciutadans, donar més i millors serveis i contribuir a resoldre els principals proble-

mes dels barcelonins, facilitar i estimular la participació ciutadana, donar suport a les entitats i associacions, tenir en compte totes les opinions i interessos abans de decidir i comptar amb tothom a l'hora d'executar i gestionar.

La descentralització vol contribuir a donar solució a totes aquestes qüestions. No és el remei-miracle, però és un dels camins pels quals hem d'avançar.

Uns Districtes elegits

Els Districtes recentment aprovats són territoris funcionals i coherents, i són també realitats dotades de personalitat històrica i urbana. Els ciutadans se'ls han de fer cada dia més seus i la millor manera per aconseguir-ho és mitjançant l'elecció popular. Amb la Carta Municipal els Districtes podran ser elegits directament, previsiblement el 1987, com a màxim. Avui ja tenen

la composició política definida per les eleccions municipals. És a dir, el president de Districte correspon al partit més votat en el Districte. Demà, les persones més actives i representatives del seu barri podran optar a ser elegits al Consell de Districte.

Per uns Districtes participatius

Convé que els Districtes siguin elegits, però no és suficient. Cal que els ciutadans puguin participar, intervenir, informar-se cada dia. Avui volem potenciar abans que res la informació. La comunicació entre el Districte i els veïns: Oficina informativa oberta tot el dia, portar la informació al carrer, utilització dels mitjans més moderns de comunicació (vídeo, telex) i d'altres de més tradicionals però molt útils en el Districte (com la ràdio, els actes i debats públics, etc.). Els Centres

Un equip de treball integrat per tècnics i polítics està planificant el traspass de funcions i pressupostos als Districtes.

Cívics i el suport a la vida associativa han de permetre als ciutadans de trobar-se, tant per rebre servei com per influir en la vida municipal, especialment en la dels seus barris. Impulsarem la constitució de Consells Consultors d'entitats per formalitzar la relació dels Districtes amb les associacions i s'està preparant la regulació de drets concrets per fomentar la participació: audiència pública, iniciativa i consulta popular, etc.

La ciutat heretada té desigualtat i desequilibris. La descentralització ha de servir per combatre'ls.

La gestió municipal arrossega costos i malversacions derivats de la burocratització i de la distància respecte a l'usuari: la gestió des dels Districtes ha de millorar l'eficàcia social i econòmica dels béns i serveis municipals.

El ciutadà es troba sovint desinformat i desarmat davant

de l'Administració: als Districtes ha de poder informar-se, assessorar-se, reclamar i intervenir en tots els assumptes del seu interès.

S'ha dit que la ciutat actual és insolidària, que hi floreix la solitud i que es debiliten els lligams entre els seus habitants: refent la vida col·lectiva dels barris i dels Districtes aconseguirem una ciutat més segura i en la qual els ciutadans se sentiran també més propers entre ells.

UNS DISTRICTES AMB COMPETÈNCIES I RECURSOS

La Descentralització seria una operació inútil si als Districtes no es podés decidir res, no es gestionessin directament els serveis, no hi hagués mitjans (locals, funcionaris, pressupost) per actuar en la direcció volguda pels seus ciutadans.

Aquesta és la tasca que ara hem iniciat: transferir funcions i serveis als districtes, adequar i ampliar les seues, traslladar-hi persones qualificades, elaborar un pressupost i un programa de Districtes...

És un procés relativament llarg, si es vol fer bé, una part del qual ja ha començat. Els districtes tenen actualment competències sobre alguns dels serveis dels quals donem compte en aquest article. Quan el procés s'acabi, una bona part d'aquests dependran i seran gestionats pels Consells de Districte.

La informació

Les oficines d'informació al públic de cada Districte funcionen de 9 a 15 i de 17 a 21 hores. S'hi pot trobar informació de tota mena sobre l'Ajuntament i la vida del Districte. En aquestes oficines el ciutadà es pot posar en contacte amb qualsevol indret de l'Ajuntament: Urbanisme, Hisenda, Padró, Neteja, etc. El telèfon d'informació general a la Casa Gran és el 318.25.25.

Urbanisme

El Districte és el responsable de conservar, reparar i reconstruir els seus espais urbans. El seu contacte directe amb la realitat urbana li permet conèixer-la dia a dia i assegurar la intervenció immediata. Això vol dir que els Serveis Tècnics no només han de poder informar els ciutadans sobre tots els aspectes urbanístics, sinó que han de garantir el manteniment i regeneració de la via pública, de enllumenat, clavegueram, arbrat, elements de mobiliari urbà, senyalitzacions, edificis públics, etc.

L'àmbit del Districte és també el més adequat perquè les decisions sobre planejament local i la seva posterior gestió, es facin amb la participació dels veïns afectats i el coneixement exacte de tota la informació necessària.

De forma progressiva, el Districte s'anirà responsabilitzant també de concedir llicències i d'inspeccionar els seus resultats. El control d'obres i d'indústries, per tant, s'aproparà i es farà més eficient.

Consum

Les queixes i denúncies sobre la qualitat dels productes de consum i les condicions sanitàries seran canalitzades pels equips dels Consells, i resoltes directament quan això estigui al seu abast. És evident que el districte, com l'organisme que es troba més a prop de l'usuari dels establiments d'alimentació i mercats generals, pot dur-ne a terme la inspecció i el control d'una manera més eficaç.

L'extensió dels serveis als barris va ser un dels objectius de l'anterior Ajuntament. Ara cal traspassar la gestió d'aquests serveis als districtes.

Neteja

La neteja de la Ciutat és organitzada per Districtes, a cadascun d'ells hi ha un responsable que controla la seva eficàcia i coordina els equips. El Districte ha d'inspeccionar els resultats amb els seus tècnics i, en especial, recollir les queixes i suggeriments dels ciutadans.

La neteja de solars privats, que sovint perjudiquen els veïns per la seva brutícia, és ordenada pel Districte, que pot, en cas de deobediència, actuar directament.

Els elements de mobiliari urbà de neteja -papereres i pipicans- s'instal·len directament des del Districte.

Escoles

En matèria escolar el Districte ha de col·laborar en la previsió de les necessitats d'escolarització, l'actualització del cens escolar i en la matriculació dels alumnes. També en la informació i recepció de les sol·licituds de beques, exempcions i bonificacions de taxes escolars i en la utilització de les aules, fora de horari escolar, per activitats ciutadanes.

Els ciutadans s'han d'adreçar a les seues dels Districtes per tal d'informar-se sobre tots aquests temes.

Centres cívics

A mesura que es vagin acabant les obres dels Centres Cívics que actualment estan en construcció, s'aniran passant als districtes totes les competències i les corresponents dotacions pressupostàries de personal. En el proper pressupost ordinari -any 1985- tindran ja en les seves partides les dotacions que corresponguin als centres cívics en funcionament i, per tant, dependrà d'ells la promoció i la coordinació de totes les activitats, així com l'aprovació, dins la normativa general, dels reglaments interns de cada centre.

Els Centres Cívics són centres de trobada i de convivència, tant a nivell individual, com associatiu, on es combinen els serveis estables, depenents de l'Administració -centres de serveis socials, casals de jubilats, joves, etc.- amb els actes puntuals i tallers promoguts bàsicament per les diverses entitats del districte.

Dins del programa municipal per a quatre anys, es preveu l'existència d'un mínim d'un Centre Cívic per a cada Districte.

Sanitat

En el terreny de la Salut Pública el Districte assumirà la realització de vacunacions individuals, les revisions mèdiques i odontològiques i les inspeccions als centres d'ensenyament. Atendrà, també, la realització de les prestacions sanitàries als Centres d'Assistència Primària, la col·laboració en campanyes sanitàries generals, la tasca d'inspecció amb l'aplicació de les mesures sancionadores i correctores que corresponguin, la liquidació de les taxes, etc...

Esports

Ja que la pràctica de l'esport a les instal·lacions esportives municipals té, gairebé en tots els casos, un interès molt local, el dels veïns que hi viuen a prop, és lògic que la gestió, conservació i cura d'aquestes instal·lacions, així com també la concessió de subvencions i premis per competicions esportives, siguin a càrrec del Districte i dels ciutadans interessats en participar-hi.

També correspon als Districtes la promoció de nous centres esportius, en cas que el Districte en sigui deficienciari.

Altres serveis personals

Al Districte li correspon també la promoció, organització i subvenció d'activitats culturals d'interès local, i a més, la creació i el manteniment d'equipaments culturals en els barris.

Pel que fa a Serveis Socials el Consell ha de gestionar tots els centres del seu territori: casals i residències per a jubilats, col·leccions infantils, educadors de carrer, etc...

L'àmbit dels serveis personals, -en el qual també s'inclouen els centres cívics, la joventut, els esports, l'ensenyament i la sanitat- necessita un organisme, com és el districte, que es trobi més a prop del ciutadà. El veï que els rep desitja que des del districte se li resolguin tots els problemes relacionats sense necessitat de recórrer a altres instàncies allunyades del seu àmbit.

Des de la Plaça de Sant Jaume

La Barcelona de demà DISTRICTES, ÀREA METROPOLITANA I CATALUNYA

per Pasqual Maragall

La Barcelona real és una suma de barris, de zones històriques i urbanístiques amb personalitat pròpia.

En uns casos es tracta de antigues parròquies barcelonines, que després van ser municipis i que, amb l'ocupació moderna del Pla de Barcelona en el curs del segle passat, van tornar a la ciutat. En d'altres són grans barriades resultants del creixement del nostre segle, en especial dels darrers trenta anys. Aquest creixement ha creat, de fet, una ciutat que s'estén del Llobregat al Maresme, recollida en la serra de Collserola, que envoltada pel tercer cinturó, és el gran parc comú a Barcelona i a la seva rodalia.

La Barcelona heretada va néixer amb força però amb injustícia, és una gran ciutat plena de desigualtats i desequilibris, tant en el si del terme municipal com a la perifèria de la ciutat. Durant molts anys els seus habitants, els veïns, han lluitat i s'han organitzat per defensar-se i millorar els seus barris i la seva ciutat. En els darrers 4 anys els Ajuntaments democràtics, amb unes circumstàncies econòmiques molt més difícils que en el passat, han abordat amb decisió la necessitat de millorar l'urbanització i els serveis per a tots. És natural que uns i altres defensin la personalitat dels seus barris i ciutats i que termin la repetició d'un procés metropolità caòtic.

L'Ajuntament de Barcelona, el seu equip de govern, està convençut que la història passada ni s'ha de repetir ni es pot repetir, és a dir, la política municipal s'ha de fer amb l'acord i la cooperació dels habitants i per servir-los a tots. Però també estem convençuts que, de la mateixa manera que Barcelona no pot oblidar la realitat múltiple dels seus districtes i barris, tampoc no podem oblidar els lligams estrets que uneixen Barcelona amb el seu territori

circumdan, territori que ja era el del Consell de Cent, que s'estenia de Mongat a Castelldefels.

Ara hem engegat un ambiciós projecte de descentralització: els 10 Districtes de Barcelona, més propers als ciutadans, ens permetran aconseguir una gestió municipal més eficient, més justa i més comunicativa. També són la demostració rotunda de la voluntat decidida del Consistori de sumar i de fer particeps tots els ciutadans, totes les entitats i les forces polítiques representatives. En el marc de la Carta Municipal, els Districtes seran elegits i ara ja ens hem adaptat a aquest principi atribuint la presidència dels Consells de Districte al Grup polític municipal que va obtenir més vots en el Districte.

La descentralització ha de facilitar, així mateix, l'acord de Barcelona amb el seu entorn, el pacte metropolità. Els problemes són els mateixos, els grans serveis s'han de gestionar en comú, cal redistribuir les inversions cap a la perifèria i és just que els grans projectes de Barcelona siguin debatuts pels municipis que després, d'una forma o d'una altra, en resultaran afectats. El Consell Metropolità haurà de ser elegit, en el futur, pels Districtes i pels municipis de l'àrea metropolitana, en el marc d'unes relacions igualitàries i per dur a terme una política més justa en el territori.

La Barcelona descentralitzada i metropolitana, aleshores, estarà en millors condicions per aparèixer davant de Catalunya com la capital impulsora però no dominadora, creadora però no explotadora. En donar al seu interior un exemple d'equilibri i de respecte als barris i a les perifèries, les relacions amb el conjunt de comarques i ciutats de Catalunya seran més confiades i no podran ser utilitzades de posicions demagògiques que vulguin enfrontar territoris o per fer injustificades campanyes antibarcelonines.

Barcelona vol contribuir, amb el seu exemple, a construir una Catalunya més equilibrada i més solidària. La descentralització comença avui als districtes, però els principis que l'informen valen per a tot Catalunya.

Pel Maragall

UNA PERSPECTIVA HISTÒRICA

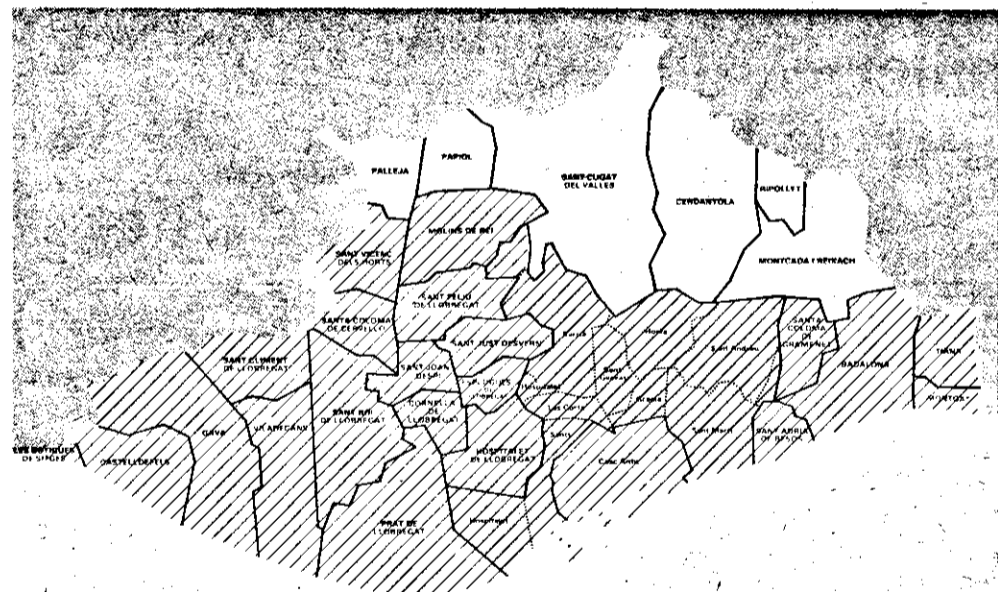
El territori de la ciutat de Barcelona, probablement des del segle X, comprèn des del Besòs al Llobregat. Al segle XIII la jurisdicció de Barcelona s'estén des de Montgat i el Coll de Finestrelles, fins a Molins de Rei i Castelldefels, entre el mar i Collserola, com consta explícitament en els Usatges. És la Barcelona del Consell de Cent que es mantindrà fins al 1716, en un territori que és tres vegades més gran que l'actual.

Aquesta Barcelona comprenia, per una part, el recinte emmurallat, voltat d'una zona buida ("polèmica"), en la qual després va construir-se l'Eixample, i per l'altra, un conjunt de nuclis i parròquies "foranís" (com St. Martí de Provençals, Sant Joan d'Horta, Sta. Maria de Sants, St. Andreu de Palomar, Badalona, Sta. Coloma de Gramenet, St. Feliu de Llobregat, Gavà, Castelldefels, St. Boi, etc.). A partir dels segles XIII - XIV es comença a distingir un terme intermedial entre el territori de Barcelona descrit i la ciutat estricte (a l'interior de les muralles).

Al final de la guerra de successió no solament va suprimir-se la llibertat i l'autonomia de Catalunya. Lògicament va succeir el mateix amb Barcelona. Immediatament després de la caiguda de la ciutat (l'onze de setembre del 1714) queda dissolt el Consell de Cent i es treuen "els furs i privilegis" de la ciutat. El decret de nova planta (1716) redueix la ciutat al territori intra-murs (l'actual Ciutat Vella) i a la "zona polèmica" (actualment l'Eixample).

La ciutat de Barcelona creix vertiginosament des de mitjans del XVIII fins a finals del XIX. Finalment aconsegueix enderrocar les muralles i la Ciutatella que l'encerclen (1854) i l'Eixample uneix físicament el vell nucli central amb els forans.

El més propers es reintegraran a Barcelona al 1897: St. Martí de Provençals, Sants, Gràcia, St. Andreu del Palomar, St. Gervasi de Cassoles i Les Corts (aquests dos darrers municipis s'havien segregat de Sarrià, el darrer al 1836).

- Territori de Barcelona del S. XIII al 1716 (Consell de Cent)
- Barcelona a partir del 1921. Casc Antic i municipis agregats
- Barcelona al 1716
- L'àmbit actual de la Corporació Metropolitana (Pla del 53)

Els límits de la Barcelona del Consell de Cent pràcticament coincideixen amb els de l'Àrea Metropolitana actual.

nes de St. Adrià (1929), de l'Hospitalet (1933) i de Sta. Coloma (1943) acaba de definir el terme municipal actual.

El planejament territorial i urbanístic del segle XX pretén abastar l'antic territori del Consell de Cent, que correspon més a la ciutat real que al terme municipal.

A començaments dels anys trenta el "pla regional" de Rubió i Tudurí, el Pla Macià o Le Corbusier i la divisió territorial a Catalunya en comarques i regions, reconeixen l'existència d'una Barcelona real que va de Montgat al delta del Llo-

brejat i d'una regió de planejament molt més gran.

El Pla Comarcal de 1953 i el nou pla general de 1974 definirà el territori de l'actual Corporació Metropolitana (1976) que comprèn Barcelona i 26 municipis del seu entorn immediat, el territori de l'Edat Mitjana, amb inclusió de 4 municipis del Vallès, és a dir, de l'altre costat de Collserola. La gran regió metropolitana o de planejament, malgrat que va ser objecte d'un pla als anys seixanta, no ha arribat a organitzar-se mai (encara que des de fa anys es parla de la possi-

bililitat de fer una gran àrea metropolitana-provincial).

Mentrestant, a Barcelona, la realitat històrica i urbanística per una part, la conveniència estadística i de gestió per l'altra, van portar molt aviat a dividir la ciutat en districtes municipals. La primera divisió és la de 1878: 10 districtes i 53 barris.

En el curs del segle XX els districtes es configuren com a zones administratives i no es pretén pràcticament mai reforçar la seva personalitat històrica-cultural i política. Des del 1897 s'han suprimit els noms (els Districtes només tenen número).

Al 1949, l'Ajuntament de Barcelona va crear dos nous districtes: els antics XI i XII. De fet, cap d'aquests canvis ve ésser substancial. Des de la divisió del 1878 (250.000 habitants i 10 Districtes) a la del 1949 fins ara (1.800.000 habitants i 12 Districtes) s'han mantingut unes unitats molt desiguals entre elles (de 60.000 habitants a gairebé mig milió), sovint poc aptes per a la gestió municipal. Els barris administrats, per la seva banda, mai no van ser unitats homogènies i reconegudes i es van anar perdent ràpidament.

L'Ajuntament democràtic del 1979 va fer una primera i provisional modificació: va nomenar un sol regidor per als Districtes I i V (Ciutat Vella) i IV i VI (Eixample) i va dividir el IX (St. Andreu al Sud i Nou Barris-Turó de la Peira al Nord).

A l'hora de la descentralització, quan hom pretén que els Districtes tinguin competències i funcions importants i que s'hi gestionin serveis i s'hi consolidin equips tècnics i administratius potents, els Districtes han de correspondre a un territori i a una població que li permetti funcionar adequadament. Els nous Districtes han de potenciar la relació dels ciutadans amb l'Ajuntament i estimular la vida associativa i la participació cívica. És a dir, ha de tenir o aconseguir coherència urbanística, personalitat històrica o social i voluntat d'existir autònomament. I han de facilitar la reestructuració de la Corporació Metropolitana i, per tant, han de ser comparables als municipis de l'entorn de Barcelona.

La divisió en Districtes que finalment s'ha aprovat, per unanimitat, es basa en gran part en les realitats històriques i urbanístiques (Ciutat Vella i Eixample, per una banda i els vuit Districtes que corresponen als municipis històrics, llevat de "Nou Barris", el Districte més característic del creixement del segle XX en una zona pràcticament buida).

Els nous Districtes no trenquen barris, al contrari, tenen pràcticament tots, una personalitat sòcio-cultural, associativa (coordinadores d'entitats, per exemple) cosa que permetrà desenvolupar la participació: donarà més sentit, en un futur proper, a les eleccions de Districte.

La Barcelona descentralitzada que comença a posar-se en marxa forma part d'un procés democratitzador de la vida ciutadana i nacional que, per la seva transcendència, s'ha de dur a terme amb decisió política però també amb un gran rigor tècnic i amb el diàleg i el consens de les forces polítiques, socials i culturals.

PRESENTACION

EN ESTA CARPETA (PAPERS Nº 5) SE INCLUYEN TRES TRABAJOS DE CARACTER MAS TEORICO O GENERAL QUE LOS ANTERIORES.

EL PRIMERO (LA DESCENTRALIZACION, UNA CUESTION DE METODO) ES UNA INTRODUCCION A LOS OTROS DOS Y HA SERVIDO DE BASE A LA INTERVENCION DE SU AUTOR, JORDI BORJA, EN LAS JORNADAS "LA DESCENTRALIZACION A DEBATE" (BARCELONA 28 A 31 DE MARZO 1.984).

EL SEGUNDO (BASES PARA LA INSTITUCIONALIZACION DE LOS DISTritos Y LA PARTICIPACION CIUDADANA) SE DEBE A JAUME GALO-FRE, DIRECTOR DE LOS SERVICIOS JURIDICOS DEL AYUNTAMIENTO DE BARCELONA Y CONSTITUYE LA MEMORIA JUSTIFICATORIA DE LOS PROYECTOS DE REGLAMENTACION DE LOS DISTritos Y DE LA PARTICIPACION CIUDADANA EN PREPARACION.

Y EL TERCERO (NOTA COMPARATIVA DE DIFERENTES MODELOS EUROPEOS) ES UN TRABAJO REALIZADO POR JOAN PERDIGO, COLABORADOR DE LOS SERVICIOS JURIDICOS DEL AYUNTAMIENTO DE BARCELONA, QUE SINTETIZA LA ACTUAL SITUACION EUROPEA.

ESTOS TRABAJOS NO TIENEN CARACTER PROGRAMATICO SINO QUE PRETENDEN CONTRIBUIR A LA INFORMACION Y A LA REFLEXION SOBRE LA DESCENTRALIZACION, AUNQUE LLEGAN A FORMULAR CRITERIOS PRECISOS Y PROPUESTAS CONCRETAS TANTO POR LO QUE SE REFIERE A LA ORGANIZACION DE LOS DISTritos COMO A LA PARTICIPACION CIUDADANA.

BARCELONA, 28 DE MARZO DE 1.984.

DESCENTRALIZACIÓN - UNA CUESTION DE METODO

I.- DEMOCRACIA Y DESCENTRALIZACION

La descentralización hoy parece ser consubstancial a la democracia, al proceso de democratización del Estado, es decir : a) Ampliación del campo de los derechos y libertades, b) progresiva incorporación de los sectores excluidos o marginados a las instituciones representativas y, c) mayor control y participación populares en la actuación de las Administraciones públicas. Pero no siempre ha sido así.

Hay una tradición descentralizadora, localista, de carácter reaccionario en sentido estricto, es decir opuesta al desarrollo democrático del Estado moderno. Se exalta la autonomía local concebida como una casi autarquía y en nombre de la historia y la diversidad se justifican privilegios y se mantienen caciquismos.

El centralismo liberal ("jacobinismo" en su acepción radical) es entonces históricamente progresista al proponer un proyecto de Estado cuyo uniformismo es garantía de igualdad jurídica de los ciudadanos y de los territorios. El Estado liberal representativo crea una Administración entendida como servicio público igual para todos que se organiza territorialmente según criterios de racionalidad o de funcionalidad de carácter centralizado (aunque puedan estar desconcentrados). El Estado administrativo se convierte así en motor de la actividad económica, organizador de la vida social y en prestador de servicios colectivos y puede jugar un papel de redistribuidor de ingresos y de promoción de los sectores populares.

El proceso de construcción del Estado democrático en Europa se desarrolla principalmente a través de la extensión del sufragio universal y del papel de los partidos políticos, es decir en el marco del Estado-nación y no en ámbitos locales o regionales. Incluso las utopías progresistas o revolucionarias, inspiradas en el marxismo, se mueven entre el Estado y el internacionalismo y no se plantean el poder local como cuestión política. Hay sin embargo un filón democrático, influyente sobretodo en los países anglosajones, que se fundamenta en el poder local: el representado por Tocqueville, Stuart Mill y por la práctica del self-government. Tocqueville es seguramente el primero, y en todo caso el que con mayor profundidad, liga el desarrollo de la democracia moderna a la potenciación de los poderes locales. Descentralización, autogestión social, educación cívica, libertades individuales, solidaridad, innovación, eficacia de la acción pública y optimización de los recursos humanos forman, según esta corriente, un todo interdependiente. La forma de ser del Estado democrático es la articulación de poderes locales según el principio de que todo lo que pueda decidirse y gestionarse a un nivel inferior no debe hacerse a un nivel superior.

La evolución posterior ha acercado posiciones teóricas y prácticas. El Municipio, sea su justificación el self-government anglosajón o la creación administrativa por parte del Estado según el modelo francés, es exaltado como el componente básico o elemental del Estado democrático. Pero al mismo tiempo el desarrollo moderno del Estado supondrá un acelerado proceso de descentralización política y administrativa, como veremos luego.

El rol de los poderes locales es, sin embargo, decisivo en el progreso del Estado democrático moderno. Entre otras razones porque : a) La consolidación y el desarrollo de las libertades y derechos políticos y sobre todo de las instituciones representativas se realiza más y antes en los niveles locales que centrales. En el nivel local pueden articularse alianzas sociales más amplias,

es menos la fuerza de los aparatos no democráticos del Estado y es más fácil la conversión de la demanda social en resultado político-jurídico. Asimismo el control social sobre la Administración pública puede ser más eficaz.

- b) Los partidos políticos y las organizaciones sociales de las clases bajas y medias, inicialmente prácticamente excluidas del Estado liberal-oligárgico, se desarrollan y acceden a las instituciones representativas locales antes que a las centrales. El moderno Estado democrático de masas, en el que han irrumpido los sectores sociales sin poder económico, no habría sido posible sin la existencia de poderes locales representativos.
- c) Una gran parte de las nuevas funciones sociales y económicas del Estado se han realizado por medio de las Administraciones locales y casi siempre se ha tratado de cuestiones básicas para la vida colectiva (urbanismo, salud pública, cultura, servicios sociales, transportes, agua, abastecimientos, vivienda, etc.). El moderno "welfare state" no existiría sin esta acción de los poderes locales.
- d) Las instituciones municipales por su doble carácter de ser entes representativos de las colectividades locales y elementos articulados del Estado, han sido un factor decisivo de integración nacional, en un sentido político-cultural. Los grupos sociales y los valores de carácter particular se han combinado con los más universales representados por y en el Estado.

El desarrollo del Estado moderno ha seguido sin embargo pautas centralizadoras: el reglamentismo o hipertrofia normativa, la concentración de los recursos financieros en los niveles centrales del Estado, la proliferación de entes u organismos autónomos de carácter sectorial, la tendencia del Estado a actuar mediante órganos periféricos desconcentrados o autónomos y no ^{mediante} la transferencia o la delegación de competencias en los entes locales y el progre

sivo vaciado de competencias de éstos en beneficio del Estado son aspectos del proceso de centralización político-administrativa que caracteriza el siglo XX. Los actores principales son de carácter estatal o nacional: Gobierno y Parlamento, Administración pública con sus distintos cuerpos, grandes partidos políticos, medios de comunicación social, grandes empresas o instituciones prestadoras de servicios públicos y financieras, etc. La democracia local se devalúa progresivamente y las estructuras que la sostienen (base territorial, organización, competencias, recursos) resultan cada día más inadecuadas. A lo largo del siglo XX también la cuestión de la reforma municipal está a la orden del día, aunque, curiosamente no es hasta una época muy reciente que empieza a realizarse prácticamente en la mayoría de países europeos, y aún en bastantes casos está en sus inicios. Véase: reforma municipal inglesa (1972); leyes de descentralización francesa (1982); ley municipal portuguesa (1976); nueva legislación local italiana (en el marco de la regionalización, a partir de 1975); reforma municipal anterior, desde los años sesenta, en los países escandinavos, en Holanda y en Bélgica; en tanto que en Alemania, los Landers (Regiones) despliegan también en el curso de la última década, una importante actividad normativa y reestructuradora de los entes locales. No hay duda: desde los años sesenta, y sobretudo setenta, la centralización es fuertemente cuestionada y la descentralización se pone al orden del día ¿Por qué?.

En primer lugar la tradición democrática reavivada por la lucha antifascista de los años 30 -40 había revalorizado la idea de autogobierno local, diversidad, participación, etc., frente a los "modelos hiperpolíticos" de los regímenes autoritarios y totalitarios, que se distinguen por su fuerte centralismo y por la sumisión total de la sociedad civil.

En segundo lugar el rol de los poderes locales como lugar de consenso, como expresión de clases y grupos sociales que si no es así no pueden intervenir directamente en la vida del Estado, como mecanismo de participación política próximo a todos los ciudadanos, debe mantenerse a toda costa pues aparece como un sistema de funcionamiento indispensable del Estado democrático.

Y en tercer lugar la centralización también genera deseconomías y disfunciones específicas: burocratismo, sectorialización, pérdida de coherencia y de agilidad de los procesos decisorios, disminución del control social, aumento de los gastos de funcionamiento interno de los aparatos, etc., lo cual conduce a replantear la eficacia del nivel local.

La descentralización como proceso político-administrativo, la revalorización de los poderes locales, la conciencia de la necesidad de su reestructuración para que puedan asumir con eficacia las competencias y recursos necesarios y la potenciación del autogobierno y de la participación se han convertido hoy en objetivos intelectuales y en prácticas políticas características de las democracias modernas. No es un retorno al pasado, puesto que no se considera inalterable la estructura territorial heredada (Inglaterra crea una totalmente nueva, Bélgica reduce sus municipios a una quinta parte en pocos años, en Italia se crean nuevas instituciones territoriales sin liquidar a las antiguas, etc.) ni se propugna una autonomía basada en la separación del Estado, sino en su articulación con él.

Una dimensión peculiar de la descentralización es la que se plantea en las grandes ciudades y en las áreas metropolitanas.

II. LA DESCENTRALIZACIÓN. TENDENCIAS Y ACTORES.

La descentralización es una respuesta a una situación de centralización resultado de un proceso histórico. Solamente a partir de la comprensión de la centralización, sus causas, sus ventajas y sus inconvenientes puede plantearse la descentralización. Y entonces debe plantearse también como un proceso global (no únicamente administrativo) que combine el reconocimiento de tendencias objetivas con el voluntarismo político-administrativo, es decir, qué es lo que es viable descentralizar y quienes son los actores descentralizadores.

¿Qué tendencias empujan hoy hacia la descentralización, especialmente en las regiones más urbanizadas, en las áreas metropolitanas o en las grandes ciudades?.

a) Hay una crisis de representación política del Estado moderno, como consecuencia paradójica de su progreso. La creciente complejidad y diversidad de funciones y la incorporación como sujetos activos del Estado democrático de la gran mayoría de grupos sociales ha dado lugar a que los mecanismos tradicionales de representación política se conviertan en canales estrechos e insatisfactorios. Aparece una demanda de participación política de base que se dirige habitualmente a las estructuras territoriales y a las instituciones políticas más próximas y elementales (barrios, ciudades, comarcas, regiones).

En estos ámbitos, además, se han ido superando las formas tradicionales de caciquismo y de dominación de reducidas oligarquías y, por el contrario, se han desarrollado movimientos sociales de carácter urbano o territorial y con contenidos cívicos y participativos. La demanda de participación respecto a la Administración pública ha empujado decisivamente el proceso descentralizador.

b) Las grandes administraciones públicas han sido modernamente objeto de una fuerte crítica por su carácter tecnocrático, la sectorialización de su actividad, el despilfarró social que significa el peso de los gastos de funcionamiento, la burocratización de la gestión y la influencia incontrolada de los distintos cuerpos administrativos, la inadecuación de las inversiones y de las prestaciones sociales a las necesidades concretas y diferenciadas de cada lugar, las rigideces inherentes a los grandes aparatos, (aumentadas por su carácter público)..

Se ha puesto en causa el planeamiento finalista, la programación centralizada y el exceso de controles y tutelas sobre los poderes locales a los que se ha reducido previamente mediante el vaciado de competencias y la falta de recursos propios. Por el contrario, se ha revalorizado la eficacia de la actuación pública descentralizada a través de programas y proyectos concretos (por ejemplo en urbanismo) y transferencia o delegación de la responsabilidad de la gestión de los servicios personales.

El desarrollo de las desigualdades (rentas, equipamientos, etc.) que se manifiestan en forma de desequilibrios territoriales (así como a la especialización funcional y a la segregación social en el espacio) ha dado lugar a fuertes reivindicaciones de poder local o regional para llevar a cabo políticas de reequilibrio que tiendan a igualar las condiciones de vida en las distintas áreas territoriales. La descentralización en este caso viene empujada desde aquellas zonas y por aquellos grupos que consideren que solo obteniendo cuotas de poder en su territorio podrán impulsar su recuperación económica y social. En estos casos nos encontramos ante demandas descentralizadoras que afectan sobre todo a regiones en crisis, periferias subequipadas, etc.

d) En las dos últimas décadas, a medida que las nuevas tecnologías (sobre todo los medios de comunicación social) uniformizaban la difusión de productos culturales y de pautas de comportamiento, se ha ido produciendo una reacción complementaria más que antagónica - favorable a la recuperación o construcción de las identidades locales, desde los signos o símbolos hasta las formas de vida comunitaria. Viejas corrientes autonomistas y tradiciones culturalistas han convergido con nuevas movilizaciones sociales que han buscado su arraigo en el espacio, para lograr estas posiciones de poder local. Asimismo se han utilizado estas nuevas tecnologías culturales y

de información en favor de la expresión y comunicación de las sociedades locales. Autonomía (autogestión, autogobierno) junto con la defensa del particularismo y de la diversidad y la desconfianza a la intervención burocrática y centralizada del Estado, son objetivos propios de estas tendencias "culturales" en pro de la descentralización.

e) La crisis económica, a su manera, ha acentuado las tendencias descentralizadoras. Los corporatismos (sociales y territoriales) y la fragmentación social requieren un representante y un interlocutor estatal próximo y diversificado. La devaluación del Estado (por ejemplo: rebelión fiscal) conduce a revalorizar a los poderes locales representativos en la medida que en ellos puede darse una relación más directa carga fiscal-acción pública y una mayor agilidad y adecuación a las situaciones concretas. Se pone en cuestión el protagonismo estatal, tanto por su relativa ineficacia en las actuales circunstancias, como por el fuerte déficit público, y entre otras cosas se le contraponen la negociación y la cooperación entre actores públicos y privados (por ejemplo en urbanismo) o el desarrollo de la economía social (que necesita un apoyo público específico), lo cual solo puede hacerse desde administraciones públicas muy descentralizadas. A un nivel más general se piensa hoy que la invención de nuevas pautas de crecimiento, de producción y de consumo, la reconstrucción de un tejido social más organizado y solidario, la experimentación de nuevos roles sociales que difundan